

ΣΥΝΑΡΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΑΡΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΓΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τον σταθμόν Σσιδ. Αθην. Πειραιώς

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

ΙΝΕ, νομίζομεν, τοῖς πᾶσι ἤδη γνωστόν, ὅτι ὁ ἄνευ σύρματος τηλεγράφος βασίζεται ἐπὶ τῆς διαδόσεως ἀνά τὸ κενόν τῶν χειρτοιακῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων καὶ τῆς παραλαβῆς τούτων παρὰ μικροῦ σωλήνος, εἰς ἄκρον εὐαισθήτου, ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ τηλεγραφεύτου Μαρκόνι, περιέχοντος δὲ ρινίσματα μετάλλου, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Βρανλῆ. Ἦτοι, ὅπου μεταβιβάζονται ἠλεκτρικὰ κύματα (ρεῦμα ἠλεκτρικόν) εἰς τὸ κενόν, ἐπενεργοῦσι ταῦτα εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ σωλήνος ρινίσματα, ἅτινα ἐνῶ εὐρίσκονται διεσπαρμένα, συσσωματοῦνται ἤδη εἰς ἐνιαῖον σύμπλεγμα, ἀποκαθιστάμενα ἀγωγὸν σῶμα, δι' οὗ ἀποτελεῖται κύκλωμα, ἐφ' οὗ συνεπῶς διέρχεται τοπικὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Μόλις δὲ τοῦτο διέλθῃ, μικρὸν σφυρίον πλήττει τὸν σωλήνα καὶ τὰ ρινίσματα ἀποχωριζόμενα, ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν. Οὕτω φυσικῶς ἢ μικροτέρα ἀντίστασις ἐπὶ τῶν ρινισμάτων τοῦ σωλήνος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διέλευσιν τοῦ ρεύματος. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐρειδόμενος ὁ Μαρκόνι ἐτοποθέτησε μηχανὴν τηλεγραφικὴν, ἐπὶ τοῦ κυκλώματος τοῦ σωλήνος καὶ ἀπέκτησε τὰ πρῶτα τηλεγραφικὰ σημεῖα.

Βοχάτως φυσικός τις ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ὁ Φρειδερίκος Κολλέν, ἐφαντάσθη, ὅτι ὁ μικρὸς ἐκ ρινισμάτων σωλήν δύναται ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγκεφάλου,

διότι τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, μεταφερόμενα εἰς ἀπόστασιν, δρῶσιν ἐπὶ τῶν λεπτῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν παρὰ τῶν φυσιολόγων ἐπονομαζομένων «νευρῶναι» ἅτινα τίθενται εἰς συνεπαφὴν καὶ ἀφίνουσι νὰ διέλθῃ τοπικὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Τοποθετοῦντες δὲ εἰς ἀπόστασιν χιλιοστομέτρων τινῶν ἐν τῷ ἐγκέφαλῳ δύο σύρματα, συνδεδεμένα πρὸς τινὰ στήλην καὶ τηλεφώνον τι, τὸ τηλεφώνον λειτουργεῖ, ὅπου τὰ κύματα φθάσωσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ὁ κ. Κολλέν κατ' ἀρχὰς ἐπειραματίσθη ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου γαλῆς καὶ εἶτα ἐπὶ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, πρὸ μικροῦ ἀποχωρισθέντος ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ δὲ μεταβίβασις ὑπῆρξε τελεία. Ἀκολουθῶς ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ πειραματισθῇ ἐπὶ δύο ἀνθρώπων, ἐξ ὧν τὸν ἓνα μετεχειρίσθη διὰ τὴν μεταβίβασιν καὶ τὸν ἕτερον διὰ τὴν παραλαβὴν. Ἀμφότεροι ὕψωσαν τοὺς βραχίονας διὰ νὰ διευκολύνωσι τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐξόδον τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων. Ὁ πρῶτος ἦτο συνδεδεμένος μετὰ τῆς μεταβιβαζούσης μηχανῆς, ἢ δὲ κεφαλῇ τοῦ δευτέρου μετὰ τῆς ἀποδεχομένης μηχανῆς, οὕτω δὲ ὁ ἐγκέφαλος τούτου μετεβίβασεν ὡς ὁ περιέχων τὰ ρινίσματα σωλήν τὰ τηλεγραφήματα.

Ἐγκέφαλος ζῶου συνδεδεμένος μετὰ τηλεφώνου δρᾶ ὥστε ν' ἀντηχῇ τοῦτο, ὅπου ἐνοκῆπται καταιγίς. Ἐγκέφαλος δὲ γαλῆς δι' ἰσχυροῦ ἤχου ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν καταιγίδος καὶ κεραυνοῦ.

Ὁ κ. Κολλέν ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν φυσικῶν ἐνεργειῶν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀπλοῦστα φαινόμενα καὶ δέον κατὰ βᾶθος νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων, ὅπως ἐξακριβωθῇ ἂν ὁ ἐγκέφαλος δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων καὶ τότε νὰ καθορισθῇ ἢ χρησιμοποίησις τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ἐν τῇ συγκοινωνίᾳ.

Φ. Π.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΠΥΞΙΔΟΣ

Η ώραία πόλις 'Αμάλη έώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν ἑξακοσιετηρίδα πολίτου τινος, Φλάβιου Τζόγια, ὃν ἐπιδεικνύει ὡς ἐφευρέτην τῆς ναυτικῆς πυξίδος. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πρώτη ἐφεύρεσις τῆς πυξίδος ἀναφέρεται γενικῶς εἰς τοὺς Σίνας, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς 'Αμάλης διαμαρτύρονται, προσάγοντες ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ Σίνας ἱστορικοὶ διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐφευρέσεως. ἀνάγοντες αὐτὴν ἄλλοι εἰς τὸν 8ον καὶ ἄλλοι εἰς τὸν 17ον αἰῶνα π. χ. Οἱ Ἴνδοι καὶ Ἀραβες πάλιν ἀναφέρουσι τὴν ἐφεύρεσιν εἰς Ἴνδον τινὰ Σαρσάνα, ὅστις φαίνεται ζῆσας τὸν 10ν ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἀγγλοὶ διεκδικοῦσι τὴν δόξαν ταύτην ὑπὲρ τοῦ ἰδικοῦ των Βάκωνος. Ἀπέναντι λοιπὸν ὄλων τούτων τῶν ἐρίδων ἡ 'Αμάλη προβάλλει ἀξιώσεις ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἰδοὺ τί ἰσχυρίζομένη. Ὁ Φλάβιος γεννηθεὶς τὸ 1302 μ. Χ. ἦτο δερματοουργὸς πτωχός, ἀλλὰ τόσον εὐθύμος, ὥστε οἱ συμπολίται του τῷ προσέδωκαν τὸ ἐπώνυμον «Gioja», ὅπερ ἰταλιστὶ σημαίνει «Χαρά». Τοιοῦτος ὢν ὁ Φλάβιος, ἠρόσθη τῆς ώραίας Ἀνιόλας, θυγατρὸς ἀλλείως τινός, ὅστις εἶχε τὴν στερρὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ τὴν δώσῃ εἰμὴ εἰς ναυτικὸν ὡς αὐτός.

— Ὅθ' γείνω ναυτικός! εἶπεν ὁ ἐρωτόληπτος.

— Σύ; ἠρώτησεν ὁ πατήρ. Λοιπὸν κωπιλάτησε ἕως εἰς τὸ Καστελέττο καὶ τότε βλέπομεν.

Τὸ Καστελέττο εἶναι νησίδιον βραχῶδες ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀχανοῦς θαλάσσης, τοῦ ὁποίου τὴν προσέγγισιν ἀπαγορεύουσι σφοδρότατα ρεύματα, ὑποβάλλων δὲ ὁ γέρον ἀύκος τῆς θαλάσσης τὸν Φλάβιον εἰς τὸν ἄθλον τούτου, ἐνόμιζεν, ὅτι ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἀκατόρθωτόν τι. Ἀλλ' ἠπατάθη, διότι ὁ Φλάβιος, ἄγνωστον πῶς γνωρίζων τὰς ιδιότητας τοῦ μαγνήτου, κατεσκεύασε πυξίδα ἐκ χάλυβος, ἣν προσηλώσας ἐπὶ τεμαχίῳ φελλοῦ ἀφῆκε νὰ ἐπιπλεύσῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Τὴν ἐπιούσαν παραλαβὴν τὸ ἐφεύρημά του ἐπέδῃ λέμβου ἰστιοφόρου, διακηρύξας ὅτι διευθύνεται εἰς Καστελέττο χωρὶς νὰ λοξοδρομήσῃ. Τὸν ἐξέλαβον ὡς παράφρονα, ὅταν τὸ εἶπε, καὶ ὡς μάγον ὅταν ἐκέρδησε τὸ στοιχείμα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἀνιόλα ἐσταυροκοπεῖτο, ἀλλὰ κατόπιν ὁ γηραιὸς πενθερὸς ἠναγκάσθη

νὰ συναινέσῃ εἰς τοὺς γάμους τῶν δύο ἐρωτολήπτων, οἵτινες ἐτελέσθησαν μετὰ πάροδον ἐνὸς μηνός. Οὐχ ἦττον ἐπαυσε φρονῶν ὅτι ὁ διάβολος ἐπαιξε σπουδαῖον πρόσωπον εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδιον.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΑΝΕΥ ΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Ὡς γνωστόν, συνεπεία τῶν γενομένων πειραμάτων ἐν τῇ Νέα Γῆ, ὁ πολὺς Μαρκόνι εἶχεν ἀναλάβει τὴν κατασκευὴν δύο τηλεγραφικῶν σταθμῶν, τοῦ ἐνὸς ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἀκτῇ, καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν Ἀγγλίᾳ κειμένου, δι' ὧν ἐμελλον νὰ συγκοινωνῶσιν ἀνωθι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Λέγεται δὲ ἤδη, ὅτι ὁ μὲν εἰς σταθμὸς τοῦ Cap-Breton ἐν τῇ Νέα Σκωτία σχεδὸν ἐπερατώθη, ὁ δὲ ἕτερος ἐν Cap-Code τῆς Μασσαχουσέτης, ὅτι ριζικῶς κατεστράφη ἐσχάτως, ἐνῶ κατεσκευάζετο, συνεπεία λαίλαπος μετὰ σφοδρότητος ἐνοκήσαντος πρὸ τινων μηνῶν.

Ὁ ἐν Cap-Breton σταθμὸς ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων ξυλίνων πύργων 70 μέτρων ὕψους κειμένων εἰς τὰ ἄκρα τετραγώνου καὶ περιλαμβανομένων εἰς ἀπόστασιν 60 μ. κατὰ πλευράν. Οἱ πύργοι δὲ οὗτοι ἐνοῦνται εἰς τὴν κορυφὴν των διὰ τεσσάρων ἰσῶν, βασταζόντων μέγαν ἀριθμὸν ἐναερίων καλωδίων, καταληγόντων εἰς τὸ ἔδαφος εἰς ἐν κεντρικὸν σημεῖον, εἶδος κοινοῦ δοχείου. Ἀπὸ τοῦ δοχείου δὲ τούτου ἕτερον καλώδιον ἀποσπώμενον καθέτως διευθύνεται ἐντὸς τοῦ κτιρίου, ὅπου ὁ τηλεγραφικὸς σταθμὸς εὐρίσκεται μετὰ τῶν ἀναγκαίων οὐσκευῶν καὶ μηχανημάτων.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐσχάτως ἐπεσκέφθη τὸν σταθμὸν τούτον εἰς ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὃν διεβεβαίωσεν ὁ κ. Βιδιάν, μηχανικὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ σταθμοῦ τούτου, ὅτι ἡ ἐγκατάστασις αὕτη ἦτο πολὺ ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ παραλαβὴν χειρτοιακῶν κυμάτων ἀπλῶς μεταξὺ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας, δηλαδὴ τοσαύτης μικρᾶς ἀποστάσεως!... καὶ ὅτι εἰς τοιοῦτου σταθμοῦ θὰ ἠδύναντο εὐκόλως ν' ἀνταποκρίνονται μέχρι τῆς ἀρκτῶας Ἀφρικῆς!

Ὡς φαίνεται, αἱ σοβαρότητες μετετρέπησαν πλέον εἰς ἀστεϊότητα καὶ ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Μαρκόνι καὶ ἐφεξῆς δέον ν' ἀμφιδάλλῃ τις πρὸς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀνακοινώσεις.

ΤΟ ΓΑΛΑ

Η ΦΥΣΙΣ ΤΟΥ. — ΑΙ ΝΟΣΗΥΣΕΙΣ ΤΟΥ

ΕΒΑΙΩΣ τὸ γάλα, οὕτινος οἱ χαρακτῆρες, φυσικοὶ τε καὶ ὀργανολεπτικοὶ (γεῦσις, ὄσμη) εἶνε εἰς πάντας γνωστοί, εἶνε, δύνανται εἰπεῖν, τὸ πρῶτον εἰς ὁ θριαμβεῖουσιν οἱ ἐπιδειξιότατοι νοθευταὶ τῆς

ἐποχῆς μας, οἵτινες μάλιστα δύνανται νὰ κερδίσωσιν ἂν ἡ ἀπάτη των ἀποβῇ ἀληθῆς βιομηχανία. Αὕτη δὲν εἶνε πλέον ἴδιον μικρῶν βιομηχανῶν ἀλλὰ πλουσίων ἐμπορικῶν ἐταιριῶν, ἐμπειρῶν τῶν ἐπιστημονικῶν, εἰς τὰς ἐπὶ τῶν νοθεύσεων ἀναζητήσεις. Ἔχουσι σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των χημικοὺς, διαπρεπεῖς ἐνόστε, ἀδιακόπως ἀναζητοῦντες νέαν μέθοδον νοθεύσεως, γνωρίζοντες καλῶς ὅτι πρέπει διὰ νὰ ἀπατώσιν τὸν ἀγοραστὴν καὶ νὰ ἐμποδίσωσιν εἰ ἴδιοι τὰς ἀναλύσεις τῆς μεταποιήσεως. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι βιομηχανοὶ, δελεαζόμενοι ἀναμφιβόλως ὑπὸ κέρδους εὐκόλου καὶ ἀθεμίτου, δὲν διστάζουσι νὰ διακυβεύωσι καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὴν ὑγείαν τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐτοιμοθανάτων, τῶν ὑποβαλλομένων εἰς γαλακτοῦχον διαίταν καὶ ἦττον μερμυώντες περὶ τῆς ὑγείας αὐτῶν.

Ἡ φύσις τοῦ γάλακτος. Ἄν ἐξετάσῃτε διὰ τοῦ μικροσκοπίου σταγόνα γάλακτος καθάρου, θὰ παρατηρήσῃτε πληθῶν μικρῶν διαπλαστικῶν σφαιριδίων βουτυρώδους φύσεως ἢ λιπώδους, διαμέτρου 1 ἕως 20 χιλιοστομέτρων ταῦτα εἶνε τὰ γαλακτοσφαιρίδια, ὀδόντα εἰς τὸ γάλα τὸ λευκὸν χρῶμα. Κατὰ τὴν ἀποψιν ταύτην, τὸ γάλα εἶνε ἐν ἀληθῆς γαλάκτωμα τοῦ παρασκευαζομένου εἶδους ἐν ταῖς φαρμακείαις ὑπὸ τὸ ὄνομα γάλα τῶν ἀμνηδάλων.

Τὰ γαλακτοσφαιρίδια ταῦτα συνίστανται ἐξ ἐλαϊνης, μαργαρίνης καὶ στεατίνης.

Πάντες γνωρίζετε, ὅτι τὸ γάλα ἀριεμένο ἐπὶ 24 ὥρας, ἀποχωρίζεται εἰς τὸ ἐπιπολάζον ἀνόγαλα (καϊμάκι) καὶ εἰς γάλα ἀπνηθισμένο: λοιπὸν, τὸ ἀνόγαλα ἔχει σχηματισθῆ ἀκριβῶς διὰ τῆς συνενώσεως τῶν λιπαρῶν γαλακτοσφαιριδίων, ἅτινα, ἐνοόμενα διὰ τῆς πῆξεως, θὰ σχηματίσωσι τὸ βούτυρον.

Ὡς πρὸς τὸ ἀπνηθισμένον γάλα, τοῦτο σχηματίζεται βευστόν, θολόν, ὑποκίανον, ὅπερ εἶνε τὸ ἐστερηνμένον τῶν σφαιριδίων τοῦ γάλα. Περιέχει οὐσίαν τινα λευκοματοῦχον ἐν διαλύσει, ὁμοίαν πρὸς τὸ λεύκωμα τοῦ φου, τῆς τυρίνης, εἶτα μεταλλικὰ ἄλατα, ὧν τὸ οὐσιωδέστερον εἶνε

τὸ φωσφορικὸν ἄλας τῆς ἀβέστου, τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς συστάσεως τῶν ὀστέων, τέλος δὲ τὴν σάκχαριν τοῦ γάλακτος.

Ἡ τυρίνη εἶνε πηκτικὴ διὰ τῆς πυτίας (πυτιά), διὰ τῶν ὀξέων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῆς θερμότητος διὰ τοῦτο τὸ γάλα βράζον δὲν πήγνυται. Τὸ γάλα ἂν τις θέσῃ οὐσίαν τινα πηγνύουσαν τὴν τυρίνην, ὀξύκον ὀξύ λ.χ. θὰ ζωῆν τὸν τυρόν τοῦ γάλακτος ἐν τῷ ὀποίῳ ἡ τυρίνη, πυγνυμένη, περιλλεῖται τὰ λιπαρὰ σφαιρίδια ὅπως τοῦτο συμβαίνει ἄλλως τε διὰ τῶν πᾶσιν θρόμβου αἵματος.

Τὸ βευστόν, ὅπερ μένει μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τυροῦ τοῦ γάλακτος καλεῖται ὄρρος ἢ τρρόγαλα: εἶνε βευστόν κίτρινωπὸν, ὀλίγον γλυκὺ, συγκείμενον ἐκ σακχάρους τοῦ γάλακτος καὶ ἐκ μεταλλικῶν ἀλάτων, ἀφ' οὗ τὰ σφαιρίδια καὶ ἡ τυρίνη ἐξηφανίσθησαν πρὸς σχηματισμὸν τοῦ τυροῦ.

Ἀνακεφαλαιούμεν τὰς ἀπαραίτητους ταύτας προεσαγωγὰς διὰ νὰ γνωρίσωμεν ταύτας ἢ ἀναπολήσωμεν. Τὸ φυσικὸν γάλα σχηματίζεται ἐξ ὕδατος, ἠνωμένου μετ' ἑτέρων τινῶν, τῶν ἐξῆς: τῆς τυρίνης, τοῦ βουτύρου, τῆς σακχάρους, τοῦ γάλακτος, καὶ τινῶν μεταλλικῶν ἀλάτων.

Τὸ μίγμα τοῦτο τῶν διαφόρων θρεπτικῶν ὑλῶν κάμνει τὸ γάλα στοιχεῖον πλήρες καὶ πλούσιον, ἐπιτήδειον πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς ἐπὶ πολλοὺς μῆνας καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς νεαροὺς ἰστούς τῶν παιδῶν καὶ τῶν μικρῶν μαστοφόρων.

Λαμβάνομεν τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος, ὅπερ εἶνε πλουσιώτατον εἰς θρεπτικὰς οὐσίας: ἡ ἀνάλυσις μιᾶς λίτρας ἢ 1000 γραμμαρίων δίδει.

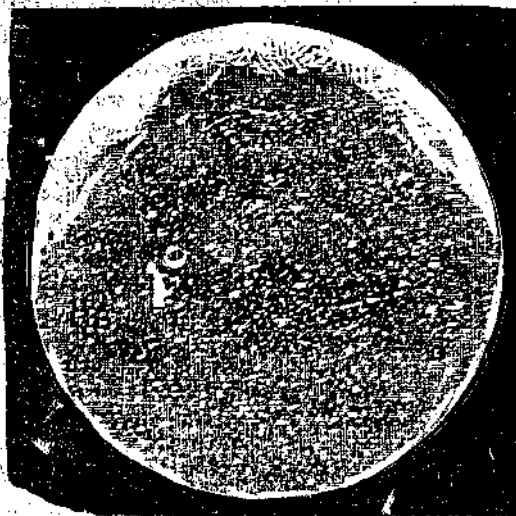
Ὑδωρ	871
τυρίνη	34
βούτυρον	40
σάκχαριν	53
ἄλατα	2

Ἐν ὄλῳ 1000

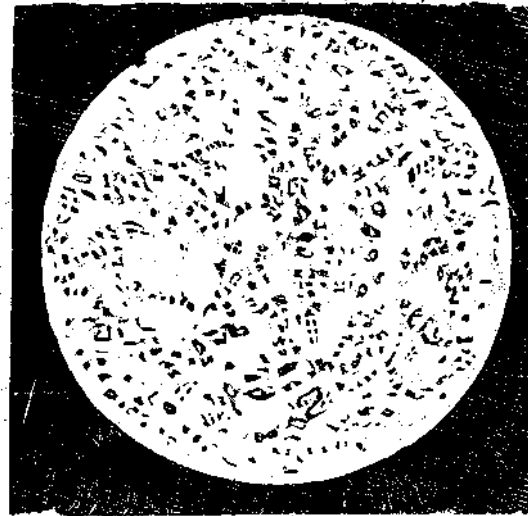
Παρατηροῦμεν ἐκ τούτου ὅτι τὸ γάλα σύγκειται ἀποκλειστικῶς ἐξ ὕδατος: τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλείτῃ, διότι τὸ πλεῖστον τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν σύγκειται πάντοτε ἐξ ὑπερμέτρου ποσότητος ὕδατος. Οὕτω, τὸ ἡμέτερον αἷμα ἐνέχει πλεῖον τῶν 900 ἐπὶ ταῖς 1000 ὕδατος καὶ ὑπολογίζεται ὅτι ἀνθρώπινον σῶμα βάρους 60 χιλιόγρ. δὲν θὰ ἐζύγιζε πλεῖον τῶν 12 χιλιόγρ. ἂν ἦτο ἐντελῶς ἀπεξηραμένον.

Ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἀνακεφαλαιώσιν μας. Τὸ ἀπνηθισμένον γάλα περιέχει (ὕδωρ, τυρίνην, σάκχαριν, ἄλατα.)

Ὁ τυρὸς τοῦ γάλακτος προερχόμενος ἐκ τῆς πῆξεως τῆς τυρίνης περιέχει (βούτυρον, τυρίνην). Τέλος τὸ ἀνόγαλα ἢ ὄρρος περιέχει τὸ ὑπόλοιπον, δηλαδὴ (ὕδωρ, σάκχαριν, μεταλλικὰ ἄλατα).

Σταγών γάλακτος καθαρού

Σταγών γάλακτος νοθευμένου δι' ύδατος

Ενθυμούμεθα, τέλος, ότι το γάλα είναι αλοχολικόν και ότι η πυκνότης του ήτοι το ειδικόν του βάρους ποικίλει μεταξύ 1,029 και 1,033.

Αί νοθεύσεις του. Έρχομεθα νύν εις τὰς νοθεύσεις ας ύφίσταται το γάλα και εις τὰ μέσα τῆς ἀποκαλύψεως τούτων.

Θά συναντήσωμεν πληθος βευστών σωμάτων και στερεών, άτινα ούδόλως αναμένετε: κατ' άρχάς το ύδωρ είναι το γνωστότερον στοιχείον και το ήττον επικίνδυνον τῆς νοθεύσεως, με την διαφοράν πάντοτε, ότι τούτο δεν περιέχει μικρόβια, άπερ δυστυχώς, θά συναντήσωμεν πολύ κατωτέρω. Αν βίψωμεν ύδωρ εις φυσικόν γάλα, τούτο θά καταστή ελαφρότερον και άκοιλύθως η πυκνότης του θά ελαττωθῆ.

Ίνα γνωρίσωμεν άσφαλώς την άπάτην, άρκεί να προσδιορίσωμεν την πυκνότητα του γάλακτος τῆ βοηθεία όργανου άπλευστάτου, πωλουμένου εν τῆ άγορῃ επί μετρία τιμή, μετ' εύκόλου εξηγητικού καταλόγου, πυκνογαλακτομέτρου του Quevense.

Πρέπει να φροντίζωμεν να λογαριάζωμεν την θερμοκρασίαν του γάλακτος, όταν μεταχειρίζωμεθα το όργανον τούτο, διότι η πυκνότης πάντων των βευστών ποικίλει, ένεκεν τῆς θερμότητος· ούτω το γάλα δεικνύει διαφοράν πλείω η ελάσσω εις έκάστην μεταβολήν 5 βαθμών του πυκνογαλακτομέτρου.

Άλλ' ό μάλλον συνήθης τρόπος τῆς άπάτης του άγοραστού συνίσταται εις τον άποχωρισμόν άπό του γάλακτος μέρους άνοθαλάκτος, ύποθέτων ό έμπροσ ότι ό άγοραστής έχει την άγαθότητα να το κρατήσῃ τότε! Έν τῆ περιπτώσει ταύτη, η άπάτη καθίσταται καταφανής διά του πυκνογαλακτομέτρου η κάλλιον διά του γαλακτομέτρου, καλουμένου τότε άνοθαλακτομέτρου.

Δύναται καλώς να μετρηῆ τις την πλειοσύνητα του γάλακτος εις το άνοθαλα. Δεν πρόκειται ένταύθα να περιγράψωμεν το όργανον

τούτο, όπερ ως το πρότερον, καλεῖται μετ' πρακτικῆς διδασκαλίης πολύ σαφούς. Άρχομαι να εῖπω ότι το καθαρόν γάλα πρέπει να παρέχῃ άρκετόν άνοθαλα διά να δεικνύει ολιγώτερον των 10 βαθμών του άνοθαλακτομέτρου· μία στιγμή κατωτέρω θά είναι άσφαλές τεκμήριον τῆς νοθεύσεως. Νομιζεται επίσης ότι η άναλογία του άνοθαλάκτος βάλνει αυξανόμενη καθόσον ό μαστός κενούται· ούτω εις το τέλος του άμύληματος το άνοθαλα δύναται να φθάσῃ 18-21 0/0.

Άλλά, συνεχίζωμεν την εξέτασίν μας και βλέπομεν πώς δυνάμεθα ν' άποκαλύψωμεν τὰς σκοτεινάς ουσίας ας μεταχειρίζονται οι κατασκευασταί του ψευδογάλακτος η του γάλακτος χωρίς γάλα.

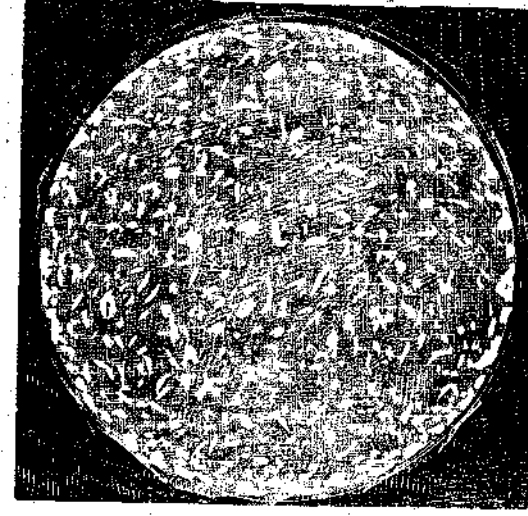
Ο κυριώτερος σκοπός του νοθευτού είναι να παρουσιάσῃ ως φυσικόν το άνοθαλα του γάλακτος, όπερ άπήνησεν (έπῃρε το καιμάκι) του δίδει την φυσικότητά του δι' όλων των ειδικών ουσιών ήμιστά έπαγωγών και πολλάκις πολύ έπιπλαθών. Μεταχειρίζονται:

(α'.) Το άμυλον (νισσοτές) το άλευρον, την όρνιζαν έγγυμά τι πιτύρον, κριθήν, γαλάκτωμα σπόρων κανάβωος· ταύτα πάντα να καθιστώσι πυκνόν το γάλα και άποδίδωσι· αὐτῶ την περιώδη θέαν του.

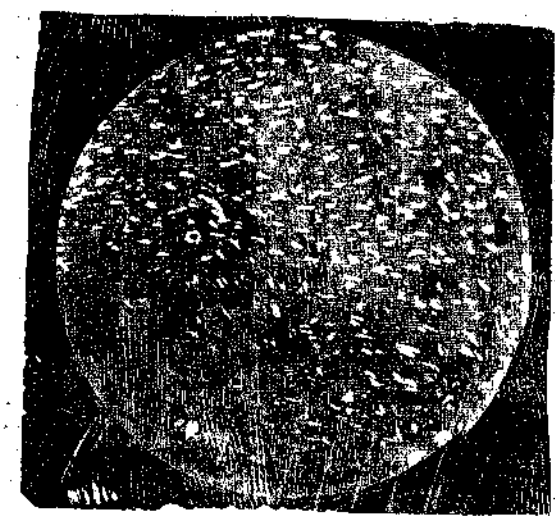
(β'.) Άμυλινην, άραβικην γόμιαν η τράχακάνθινον, ίχθυόκολλαν κηκτῆν, σάκχαρον άκαθάριστον, λεύκωμα ώων· ταύτα πάντα να σακχαρώσωσιν και αυξήσωσιν την πυκνότητά του.

(γ'.) Έκχύλισμα κηχορίων (ράδικίου), χυμόν γλυκορίζης, πολτόν δαυλίου (καρρότου), κρόκος, κύπεριν (είδος υδόςμου φυτού) διάλυσιν πετάλων Χρυσάνθεμων κλπ. κλπ. Ίνα χρωματίσωσι τεχνιτώς το ψεύδος βοδιύρον περί ού θά εῖπωμεν κατωτέρω.

(δ'.) Τέλος οι νοθεύται προέβησαν μέχρι του να κατασκευάζωσι πάντα τὰ είδη του τεχνήτου γάλακτος δι' ύδατος και μυελών των ζώων, ως

Σταγών γάλακτος νοθευμένου δι' αλεύρου έκλεκτου

Σταγών γάλακτος νοθευμένου δι' άμύλου γεωμήλων

μυελού ήππου, προβάτου, μόσχου, να παχύνωσιν το γάλα ως θά ήτο φυσικώς! όποιον φρικώδες μίγμα!!

Εύτυχώς δι' ημάς ότι η χημική άνάλυσις και η μικροσκοπική εξέτασις έπέφερε εις τους άυστηχείς άγοραστής νικηφόρον βοήθειαν, κωτηρθώσασα να έννοώμεν την παρουσίαν των διαφόρων τούτων ουσιών και τὰς αναγνωρίζωμεν.

Ίδου τὰ μάλλον άπλά και πρακτικά μέσα: Άρχομεθα πρώτον διά πειραματισμού το πλείστον εύκόλου εις την αντίληψιν των άνοθρώπων, διά τῆς μικροσκοπικῆς εξέτασεως και πρὸς τούτο μεταχειρίζομεθα μικροσκοπικα συστημένα ύπό τῆς διευθύνσεως του δημοσίου έργαστηρίου.

Η εἰκὼν 1 παρουσιάζει σταγόνα γάλακτος καθαρού. Βλέπει τις εν αὐτῇ πληθος μικρῶν κεχρωματισμένων σφαιρῶν διά κητρίνου χρώματος, πεπνηγμένων εν όπαλλῶ βευστῶ: τὰ σφαιρίδια ταύτα, ύπερβολικῆς λεπτότητος, καλοῦνται γαλακτοσφαιρίδια.

Όταν το γάλα προέρχεται εξ ύγειους ζώου, λέγει ό κ. J. Chape, τὰ γαλακτοσφαιρίδια ταύτα είναι τελείως κανονικά, εν εναντία δε περιπτώσει διαφόρων σχημάτων. Τὰ μάλλον ογκώδη είναι διαμέτρου μόλις 25 χιλιοστῶν του χιλιοστομέτρου· ό αριθμός των είναι τόσον μέγας ώστε εν κυβικόν χιλιοστόμετρον περιέχει σχεδόν 1 έκατομμύριον.

Έν τῆ 2α εἰκόνι βλέπετε μόριον γάλακτος νοθευμένου δι' ύδατος και αυξηθέντος κατά 350 φορές. Δύναται τις ένταύθα να άποδείξῃ την έρωκίωσιν των σφαιριδίων η την ελάττωσιν των θρεπτικῶν συστατικῶν του γάλακτος. Τέλος, αι δύο έτεροι μικρογραφικαί άπόψεις παρουσιάζουσι σταγόνα γάλακτος νοθευμένου διά τῆς προσθήκης άλεύρου και άμύλου γεωμήλων.

Όταν πρόκειται περι προσθέσεως τεμαχιών μυελού των ζώων (όπερ σπάνιον) ύπόμνημά τι

του κ. Gauthier de Claubry, δημοσιευθέν εν τῶ δελτίω τῆς Ιατρικῆς Ακαδημίας, λέγει ότι αναγνωρίζει τις τούτο, εκ των συνήθων σφαιριδίων, τῆς παρουσίας τεμαχιών λευκών ουσιών, σμικροτάτων, ρικνῶν (σκεβρουμένων), άνωμάλων, και προσέτι, εξ όγκων ιδιοορθίου σχήματος και κατά ήνωμένων 10, 20 και 30 σφαιρίδια και άκόμη περιπλέον.

Έντετε επίσης τεμάχια κατά το μάλλον η ήττον μεγάλα τούτων των άποσπασμάτων έχουσι χρώμα έρυθρόν αίματος βεθρεγμένου. Βλέπει τις επίσης πλέοντα συντρίμματα πλησίον, η άρκετάς ένας νευρωδών ύφρασμάτων άρκετά εύδιακρίτων.

Αν τώρα βίψητε ολίγας σταγόνας διαλύσεως ίσίδιου έντός γάλακτος περιέχοντες τὰς άμυλώδεις ουσίας ύψηλότερον (έγγυμα, άμυλον, άλευρον κτλ.) θά λάβητε άμέσως χρωματισμόν κυανούν ίσίδιη άρκετά άρατόν, χαρακτηριστικῆν ένδοξιν τοιούτου μίγματος.

Όξος η όξικόν οξύ ριπτόμενον εις τοιούτον μίγμα θά πύξῃ την τυρίνην, ήτις κρατεῖ κεκλεισμένον το άμυλον του νοθευμένου γάλακτος.

Όπως αὐτη η δοκιμή δύναται να δώσῃ χρησιμα δείγματα επί τῆς ποιότητος του γάλακτος επιμεινωμεν ολίγον.

Γάλα φυσικόν παρέχει, μετ' παρέλευσιν τριών η τεσσάρων λεπτῶν τῆς ώρας, πεπνηγμένον καθαρόν γάλα (γλακούρτι) καλοῦ λευκοῦ όμογενοῦς χρώματος διά τῆς δράσεως του όξικου όξέως η τῆς πιττιας.

Αν ό χρόνος τῆς πύξεως είναι διάφορος των τεσσάρων λεπτῶν και αν το όξύγαλα (γλακούρτι) παρουσιάζεται θαμβῆς όψεως, τούτο σημαίνει ότι το γάλα είναι ύποπτον.

Όταν αὐτη γίνῃ ταχέως (ολιγώτερον των 2 λεπτῶν) το γάλα περιέχει ουσίας ξένας η μικροοργανισμούς, οίτινες ήδη το προσέβαλον· πρέπει τότε άνευ τινός διαταγμού να επιρρίψωμεν όμοιον γάλα. — Συνεχίζωμεν τὰς αναζητήσεις μας.

Ἄν τὸ ἀνθόγαλα ἢ ὁρρός ἀποβῆ ἐπαισθητῶς θολὸν προσθέτοντες οἰνόπνευμα, ἀποδείκνυται ὅτι τὸ γάλα σας περιέχει ἀμυλίνη καὶ γόμαν. Ἄν περιέχει πηκτὴν (πιττάν) θὰ ἔχητε κατακάθισμά τι ριπτοντες εἰς τὸ ἀνθόγαλα ἔγχυμα κηκίδων (κηκιδίων).

Τὸ γάλα περιέχον σάκχαριν κοινὴν ἐν αὐτῷ ἀντὶ πῆς φυσικῆς ὑπαρχούσης θὰ ἔχη ἰδιάζουσαν γεύσιν διάφορον τῆς συνήθους· προσέτι, θὰ μετασχηματισθῆ εὐκολώτατα ἐν διαστήματι 2 ἢ 3 ὥρων εἰς θερμοκρασίαν 25°, ὅπερ δὲν συμβαίνει εἰς τὸ καθαρὸν γάλα, ὅπερ μετασχηματίζεται μετὰ παρέλευσιν 30 ἕως 38 ὥρων πηγνύμενον. Προκύπτει τότε ἀπόθεμα πεπηγμένου γαλακτος (γάλακτι), ὑπερῶν τῆς ὁποίας μένει τὸ ἀνθόγαλα· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἄλλως τε εἶνε πολὺ γνωστὸν εἰς τὰς οἰκοδομοποιίας μας.

Ἄν διυλίσθητε αὐτὸ τοῦτο τὸ νοθευμένον γάλα καὶ ἂν τὸ ἀνθόγαλα ὅπερ διέρχεται ἀφῆνει ἀπόχρωσιν βαθέως κίτρινου, σημαίνει ὅτι τὸ γάλα εἶνε νοθευμένον διὰ καραμέλας ἢ διὰ διαλύσεως πετάλων χρυανθίμων διὰ βούκου κλπ.

Τέλος, ὡς ἐλέγομεν ἀνωτέρω, πρέπει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν. ἂν ἀιστάζωμεν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἐπὶ γαλακτος παρασκευασμένου διὰ μυελῶν ζῶων· τότε, τὸ ψευδὲς ἀνθόγαλα ἢ διὰ τὴν εἰπωμεν κάλλιον, ἢ ἀφέψησις τῶν μυελῶν, δὲν θὰ παρουσιάζῃ, ἐξεταζομένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου, τὸ στρωμακτιδίου τοῦτο τῶν στρωμακτιδίων διαθλαστικῶν σφαιριδίων θὰ ἴδωμεν, ἀπ' ἐναντίας, πολὺ ἀνωμάλως τὰ τεμάχια τῶν κερματισμένων κυψελῶν.

Ἀπάτη τις ἀρκετὰ δύσκολος εἰς ἀποκάλυψιν, ἀλλ' εὐτυχῶς δύσκολος καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν συνίσταται εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀνθόγαλακτος διὰ χυλίσματος ἐλαίου μετὰ κρόκων ῥῶν ἐνταῦθα, ἢ δυσκολία τῆς μίξεως τῆς λυπαρᾶς οὐσίας παρέχει ἀσφαλῆ ἐνδείξιν ἐπὶ τῆς νοθεύσεως ταύτης.

Raoul

Θρασύβουλος Βηλαϊδῆς
Φοιτ. φυσικῶν.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΝ ΝΟΤΙΩ, ΑΦΡΙΚΗ

Τὸ ἐν Οὐασιγκτῶνι στατιστικὸν τμήμα ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἐκθεσιν, περιέχουσαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίες ἐπὶ τῆς βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κινήσεως.

Κατὰ τὰς πληροφορίες ταύτας, ἡ ἐπιφάνεια τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καλύπτει τὰ 7 ἑκατοστὰ τῆς ὅλης γῆς, ὃ δὲ πληθυσμὸς τῶν πολιτειῶν τούτων ἀποτελεῖ τὰ 6 τοῖς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ὅλου κόσμου. Τὰς

Ἠνωμένας Πολιτείας ὑπερτεροῦσι κατὰ τὸν πληθυσμὸν τρία ἄλλα κράτη ἢ Κίνα, ἢ ἔχουσα τὸ τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ὅλου κόσμου, ἢ Βρεττανικὴ αὐτοκρατορία, ἢ ἔχουσα περίπου ἴσον πρὸς τὴν Κίναν πληθυσμὸν καὶ ἢ Ρωσία.

ὑπὸ ἐποψιν καλλιεργουμένου ἐδάφους, αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία ἔχουσιν ὑπεροχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλουσι πρωτεία ἐν τῇ γεωργίᾳ. Ἐν τῇ παγκοσμίῳ παραγωγῇ σίτου, τὸ 1/4 παράγουσιν αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία. Αἱ Πολιτεία αὐταὶ παράγουσι τὰ 4/5 ἀραβοσίτου καὶ τὸ 1/4 βρώμης τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς. Ἄλλαι χῶραι ὑπερτεροῦσι κατὰ τὴν παραγωγὴν ὀρυζῆς, κριθῆς καὶ οἰκάλεως. Ἐκ τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς βάμβακος, τὰ 3/4 δίδουσιν αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία. Εἰς τὰ εἶδη ὅμως καννάβεως καὶ λίνου ὑπολείπονται. Ἐκ τῆς ὀλικῆς παραγωγῆς ζακχάρως δίδουσι τὰ 8 0/0 καὶ τὰ 37 0/0 τῆς ὀλικῆς παραγωγῆς καπνοῦ, τὸ 1 0/0 παραγωγῆς οἴνου, τὰ 10 0/0 παραγωγῆς οἰνοπνευμάτων καὶ τὰ 19 0/0 παραγωγῆς ζύθου. Ἐχουσι τὸ 1/4 τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἵππων καὶ κερασφόρων. Προβάτων ἔχουσι τὰ 7 0/0 τῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ὑπολείπονται τῆς Αὐστραλίας, Ἀργεντίνης καὶ Ρωσίας. Ἐχουσι τὰ 2/3 τῶν χοίρων τοῦ κόσμου ἔχουσιν εἰς κρέατα τὸ 1/3 τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς, εἰς τὸ αὐτὸ ποσὸν ἐξικνεῖται καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀλειίας παραγωγῆς. Εἰς εἶδη γαλακτερῶν δίδουσιν αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία 1/4 τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς καὶ ἐν συνόλῳ αἱ Πολιτεία αὐταὶ δίδουσι τὰ 23 0/0 τῆς ὅλης ἐν τῷ κόσμῳ γεωργικῆς παραγωγῆς.

Τὴν αὐτὴν περίπου ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν κατέχουσι καὶ διὰ τῆς βιομηχανίας τῶν. Παράγουσι τὸ 1/3 τῶν βαμβακερῶν ἐμπορευμάτων, τὸ ἥμισυ τοῦ καταναλισκομένου χόρτου, τὸ 1/3 τῶν ὑελικῶν καὶ ἐπὶ τούτοις σίδηρον καὶ χάλυβα κατὰ ποσὰ μεγαλειότερα οἰσοδῆποτε ἄλλης χώρας. Ἐν γένει εἰς βιομηχανικὰ εἶδη αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία δίδουσι τὰ 34 0/0 ἢ τοι τὸ 1/3 τῆς παγκοσμίου βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Παράγουσι τὰ 29 0/0 τοῦ καταναλισκομένου πετρελαίου, τὰ 31 0/0 τοῦ ἐξορυσσόμενου χρυσοῦ, τὰ 31 0/0 τοῦ ἀργύρου καὶ τὰ 56 0/0 τοῦ χαλκοῦ. Ἐν συνόλῳ δίδουσιν αἱ Ἠνωμένα Πολιτεία τὰ 38 0/0 τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐξ ὀρυκτῶν παραγωγῆς καὶ κατὰ 40 0/0 ὑπερτεροῦσι τὸν λοιπὸν κόσμον κατὰ τὸ μήκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἐπιπλέον ὅλοι οἱ πόροι τῆς χώρας ταύτης δὲν εἶναι εἰσέτι ἐν πλήρει ἐκμεταλλεύσει.

Σ. Σ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Μεγίστην χαρὰν ἠσθάνθησαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἐμφανίσει μου καὶ ἀμείως μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος με ἡρώτων διὰ νὰ μάθουν τὰ νεώτερα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἰδίως νοσταλγεῖ διὰ τὴν πόλιν τοῦ Κέρκωπος καὶ ἔχει δίκαιον, καθὼς τὰς πρώτας αὐτῆς σηνικὰς δάφνας ἐδρέψατο ἐκεῖ καὶ ἤδη ἀπὸ καιροῦ ἀποδημοῦσα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχει ὅπως ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ συνεχίσῃ τὴν πρὸς τὴν τραγωδίαν κλίσιν τῆς, εἰς ἣν ἐπιδοθεῖσα παιδιόθεν, διαπρέπει μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ χάριτος.

Τοὺς εὖρον καταγινομένους μετὰ τῆς ἐφορίας τῆς κοινότητος εἰς τὴν προτομασίαν καὶ τὸν καλλιπασμὸν τοῦ ἐκεῖσε μικροῦ θεάτρου, ὅσον τὸ δυνατόν εὐπρεπέστερον, διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν σχολείων διδομένην τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Κορδοβίλη. Ὁ δὲ τῆς ἐφορίας κ. Πελ. Ἀναστασιάδης καὶ αὐτοπροσώπως κατεγίνετο δι' ἰδίων ἀνθίων ἐκ τοῦ κτήματός του νὰ στολίσῃ ἐπὶ τὰ κρεῖττω τὴν πρόσοψιν τῆς πενιχρᾶς σκηνῆς καὶ διὰ σημηκῶν νὰ προσδώσῃ τῷ θεάτρῳ ἐθνικώτερον χαρακτῆρα.

Οἱ ὁμογενεῖς μας ἐν Σμύρνῃ εἰσι πολυάριθμοι καὶ καλοὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸν κερδῶν Ἑρμὴν ἐξυπηρετοῦντες, ἐξ' ὧν διακρίνονται ἐπὶ πατριωτισμῷ καὶ φιλοπαιδείᾳ οἱ κ. κ. Γ. Περιδῆς ὑποδιευθ. τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς, ἐκ Κύπρου καταγόμενος, ὁ κ. Α. Ψυχόπουλος, μεγαλέμπορος καὶ κτηματίας, ὁ κ. Π. Βελημάχος ἔμπορος ἀποικιακῶν καὶ θιασώτης τῶν πατριῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων, ὁ κ. Χαρ. Χαλιόπουλος τραπεζῆς, ὁ κ. Στ. Μαραβελίδης κάλλιτος καὶ εὐγενέστατος ὁμογενῆς, ὁ κ. Στυλ. Στασινοπούλος ἔμπορος σιτηρῶν καὶ φιλότιμος πατριώτης, ὁ κ. Ε. Αἰδονόπουλος, τραπεζῆς καὶ πολὺ φιλόμουσος νέος, ὁ κ. Ἀλεξ. Βερρόπουλος ἔμπορος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οὓς δυστυχῶς ἐλλείψει χρόνου δὲν ἠδυνήθην καὶ προσωπικῶς νὰ γνωρίσω.

Μετὰ πενθήμερον διαμονὴν ἐν Σμύρνῃ, ἀπῆλθον διὰ τοῦ ὠραίου ἀτμοπλοίου «Μ. Ἀλέξανδρος» τοῦ κ. Κουρτζῆ εἰς Μιτυλήνην, ἔνθα μετὰ ὠραῖον πεντάωρον πλοῦν ἀφίχθημεν αἰσίως.

Ἡ Μιτυλήνη εἶναι ὠραία ρωμαντικὴ καὶ δροσερωτάτη κατὰ τὸ θέρος νῆσος, ἔνθα πολλοὶ οἰκογένειαι ἐκ Σμύρνης παραθερίζουσιν. Ὑπάρχουσιν ὠραῖαι οἰκοδομαὶ καὶ καταστήματα ἀξιολόγα, ἐξοχαὶ δὲ καὶ τοπεῖα ρωμαντικώτατα. Ἐνταῦθα συνήντησα καὶ τὸν τρομερὸν Μαριδάκη, τὸν πολὺν θιασάρχην τῶν ἀψύχων ἀνδρεικέλων, ὅστις τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀνατολὴν περιελάθων, εὐφύμως ἀπήλαυσε τῆς καλειτέρας τοῦ εἶδους τοῦ ἀξίαν. Ἀκούρατος ἀεικινήτος, ἔμπειρος, πολυμαθῆς, φιλόμουσος καὶ φιλόπρόδος κατέστησε τὸν ἀψύχον μικροθιάσον του, ἐμφυχον ἀπὸ σηνῆς κοινωνιολόγον.

Πολὺ ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἀφίξει μου καὶ ἠύχαριστήθην καὶ ἐγὼ πολὺ ὅτι εὖρον ἐκεῖ γνωστὴν καὶ διασκεδαστικὴν ὁμήγουριν. Κῆπος ὠραῖος καὶ εἰς θέσιν παρὰ τὴν παρα-

λίαν μαγευτικώτατην ἀῆρ καθαρὸς καὶ ὑγιεινός, ἢ ἐκλεκτοτέρα κοινωρία τῆς πόλεως, μουσικὴ τελείως κατηρητισμένη καὶ ὁ μικρόκοσμος τοῦ πολυπράγμωνος Μαριδάκη με τὰς περικόμβους του πλαγγόνας καὶ τὰς δυντῶς ὠραίας παραστάσεις εἶναι διὰ τοὺς διερχομένους ἐκεῖθεν ξένους μία ἀπόλαυσις αἰφνιδία. Οὐδέποτε ἠλπίζον ὅτι ἐν Μιτυλήνῃ διασκεδάζουσι τόσῳ καλῶς καὶ οὐδέποτε ἐπίστευον νὰ εὕρω ἐκεῖ ὀρχήστραν τοσοῦτῳ τελείαν καὶ τὸν κ. Μαριδάκη, τὸν νεώτερον ἡρώα τῶν νευροσπάστων, ἐν μέσῳ τῆς φιλομούτου καὶ φιλοπρόδου κοινωρίας τῆς ὠραίας καὶ πλουσίας ταύτης νήσου. Ἡ Μιτυλήνη με τὸν δραστήριον καὶ φιλότιμον δήμαρχόν της κ. Καβέτσον προοδεύει ὀλονέν. Οἰκήματα καὶ ἐξοχικά μέγαρα ἐκτίσθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀρκετά, ὅδοι καὶ πλατεῖαι κατασκευάζονται ἤδη, κῆπος δημοτικὸς μετὰ δένδρων καὶ φυτῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ συμβολικὸν ἄγαλμα παριστῶν τὴν Ἀνδρίαν ἀντικαθιστῶσαν τὸν κροκόδειλον ἐν τῷ Νεῖλῳ στολιζει πᾶν ἐπιτυχῶς αὐτόν, λέσχη κάλλιστη ἐν καταλλήλῳ παρὰ τῇ παραλίᾳ οἰκῆματι μετὰ βιβλιοθήκης καὶ ἀναγνωστηρίου ἰδρῆθῃ ὑπ' αὐτοῦ, πάντες δὲ οἱ φιλότιμοι κάτοικοι συμπράττοντες ὑποβοηθοῦσι τὸ προοδευτικὸν καὶ ἀναμορφωτικὸν ἔργον του.

Ἐπὶ τῇ ὀλιγοήμερῳ ἐκεῖ διαμονῇ μου, ἐπεσκέφθη τοὺς καλειτέρους τῆς πόλεως, οἵτινες τυγχάνουσι καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως». Τὸν κ. Ἀχιλ. Βουρναζόν, εὐγενέστατον καὶ πρόκριτον τῆς νήσου, τὸν κ. Γ. Γεωργιάδην μεγαλέμπορον καὶ κτηματίαν, τὸν κ. Ἀπ. Γριμάνην ἐργοστασιάρχην, τὸν κ. Καβέτσον δήμαρχον καὶ μεγαλοκτηματίαν, τὸν κ. Γ. Στεφάνου μεγαλέμπορον, τοὺς κ. κ. Ἀντ. Σαμάραν, Θ. Ἐλευθεριάδην, Γ. Τριανταφυλλίδην, Δ. Καραβίαν, Θρ. Μελανδρινὸν κτλ., ὡς καὶ τὰς διαφόρους λέσχας τῶν, ναοὺς κτλ.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Πέμπτην 22 7)βρίου ἀποφασίσας ν' ἀναχωρήσω διὰ Κωνσταντινουπόλιν, ἐπεβίβασθην μεγάλης τρικυμίας οὐσης μετὰ πολλοῦ κόπου τὴν 9 ὥραν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆς Ἐλ-Καχίρας τῆς Κεδιβιῆς, ἥτις ἤρχετο ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ Πειραιῶς.

Περὶ δὲ τὴν 10ην ὥραν ἀπάραντες ἐκ Μιτυλήνης ἐπλέομεν μετὰ βορειοδυτικῷ ἀνέμου μετρίας ἐντάσεως, διαρκῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπικρατοῦντος. Ἡ Ἐλ-Καχίρα, ἀτμόπλοιον καλῆς κατασκευῆς καὶ ἰκανῆς ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος, ὑπερηφάνως δεισχιζε τὸν πρὸ αὐτῆς συρίζοντα ἄνεμον καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν μαινομένην θάλασσαν, ὅτε μετὰ ἡμισείας ὥρας πλοῦν ἀπομακρυνθέντες ἀρκετὸν τῆς νήσου, σχεδὸν πάντες οἱ ἐπιβάται κατηργήθημεν πρὸς ὕπνον, ὑπὸ τὸ κατάστρωμα.

Διώκει μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ὁ πλοίαρχος κ. Ἀντερλίτς, αὐστριακὸς τὴν καταγωγὴν, παρελάμβανε δὲ ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Ριέτς, ἄγγλος τὴν καταγωγὴν. Ὁ πρῶτος ἦν πεντηκοντούτης περίπου, μειλίχιος τοὺς τρόπους, ἀγαθώτατος καὶ εὐγενῆς, ὁ δὲ τριακονταπενταετής σχεδὸν, στρυφνός καθ' ὅλα ἀπρεπῆς καὶ λίαν ἀντιπαθῆς.

Ἐπλέομεν οὕτω ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δευτέρου

τούτου πλοίαρχου ολοταχώς, οτε περί την 11 1/2 ώραν ή λειτουργία της μηχανής αϊφνιδίως σταματά και άμέσως διατάσσεται ή επί τὰ όπισθεν πορεία του σκάφους. Δέν είχαν έτι παραδοθή εις τας άγκάλας του Μορφέως θορυβηθείς δε υπό της κινήσεως ταύτης, ένόμισα ότι εύρισκόμεθα πρό συγκρούσεως. Ηγέρθη εν τώ άμα αύθωρει δε το πλοϊόν έστη, ύποκώφως και βαρέως καρφωθεν επί του πυθμένος της θαλάσσης. Την νυκτερινήν περιβολήν φέρων, άνέρχομαι επί του καταστρώματος, όπθεν έν μέσω του σκότους και της άνεμοζάλης έπισκοπώ τὰ περίξ. Η θάλασσα πρό έμου και δεξιόθεν του σκάφους έμáινετο, τὰ δε κύματα έσκορπίζοντο παφάζοντα επί της έναντι άκτής. Ο συναξειδιώτης μου κ. C. Bunand έντρομος έρχεται και έρωτά τί τρέχει.

— Έξωκελαιμεν, τώ άπαντώ πικρώς.

Εις δε ναύτης διερχόμενος έν σπουδή πρό έμου κατ' έκείνην την στιγμήν, όπως παρατήρηση την θέσιν την πρύμνης, μοι έπανέλαβε το αύτο έν συγκινήσει. Έπέστρεφα τότε εις την κλίνην μου όπως ταχέως ένδυσθώ, όταν ο άνωθεν ταύτης μ' έρωτά και αύτος τί συμβαίνει.

— Έπέσαμεν έξω, τώ λέγω, τί κάθισαι;

Άμέσως έγείρεται, ως και πάντες οι της Β' θέσεως έπιβάται, και μετ' όλιγον εύρισκόμεθα επί του καταστρώματος όλοι, τετραγύμενοι, έντρομοι, ήμίγυμνοι, και μετὰ δέους έπικαλούμενοι την θεϊάν άρωγήν. Πλήρωμα και έπιβάται επί του τέως ύπερηφάνως άφηρούντος την αντίστασιν του άνέμου και των ύδάτων και ήδη οικτρώς καταβεβλημένου πελωρίου σκάφους, οϊκτρώς κατακαίμεθα έπικαλούμενοι την εύσπλαγγίαν των. Η άνθρωπινή άδυναμία ένταύθα αναφαίνεται έν όλη τή γυμνότητι της. Ατμός, σιδηρούν σκάφος, λέμβοι, σωσίδια, κάλω, ίστοί, ριμουλκοί, τὰ πάντα ήδη ως πτώματα πρό της δυνάμεως οικτρώς και άκίνητα κείνται. Έπανειλημμένως διατάσσεται υπό του πλοίαρχου ή έπιθοδρόμησης του πλοίου, ο άτμός και ή έλιξ ένεργούσι δραστηρίως, άλλ εις μάτην, ή υπερήφανος Έλ-Καχίρα, ή τοςάκις διασχίσασα την Μεσόγειον και έν νηνεμία και έν χαλεπωτάταις περιστάσεσι και μεθ' ής και έγώ πολλάκις άλλοτε έταξείδευσα, ήδη κρατείται ίσχυρώς δεσμία, άδυνατούσα έντελώς να κινηθή.

Οί ναυτικοί κανονισμοί απαιτούσι την έπίκλησιν πάσης βοήθειας έν όμοια περιστάσει και άμέσως άρχονται τὰ δύο τηλεδδλα του πλοίου βροντωδώς να κροτούν και να καίονται πυρόκροτα εις τὰ ύψη. Τότε ή συγκίνησις μας κορυφούται, μερικοί έτι κοιμώμενοι έπιβάται έγείρονται, ίδια γυναίκες, ως καθησυχάζιομεν λέγοντες ότι δέν διατρέχομεν κίνδυνον και τινες σπεύδουν εις τὰ σωσίδια. Ο κ. Αλβέρτος Πυλωρ έν Καίρου περιεβλήθη ήδη ταύτα και τον έμποδίζομεν να πράξη το άπνενοημένο κίνημα. Ο ούρανός έν τούτοις ήτο καθαρώτατος και οι αστέρες έσπινθηροδδλον μετὰ ζωηρότητος. Η θέσις ήμων ήτο κατ' εκείνην την στιγμήν κριασματάτη ούδεις έγνώριζεν έπακριβώς πού εύρισκόμεθα ούδ' αύτο το πλήρωμα του πλοίου, όπερ συγνάκις ύφ' ήμων έρωτώμενον ούδέν ήδύνατο να βεβαιώση. Μετ' ού πολυ τέλος έξηκριδύθη, ότι εύρισκόμεθα

παρά το νησιδιον Τομάρι και ότι ο ύποπλοίαρχός κ. Ριέτι, πλανηθείς, τίς οϊδεν έν τίνος αίτίας, ώδήγησε το σκάφος δυτικώς πρός την Μιτυλήνην, αντί να το φέρη ανατολικώς πρός την άσιατικήν άκτήν. Πάντες άπορούσι διά τούτο, μηδ' αύτου του πλοίαρχου έξαιρουμένου, ένω και αύτοι οι άρκτικώς και μεσημβρινώς κείμενοι φάροι κάλλιστα διευκρινίζουν την όδον των εκείθεν διερχομένων πλοίων.

Μέχρι της 4 1/2 πρωϊνης ώρας, οτε ήρξατο να ύποφώσκη το φώς της αύγης και απεστάλη ή μεγάλη λέμβος του πλοίου εις Μιτυλήνην μετὰ του τρίτου πλοίαρχου κ. Βράουν γερμανού την καταγωγήν, όπως τηλεγραφήση εις Σμύρνην και Κων] πολιν ν' άποστείλουν πλοία πρός σωτηρίαν μας, ή άγωνία μας ήτο μεγίστη και μόνος ο έκ Σμύρνης κ. Εύστ. Λουίζος διά του όντως άνδρικού θάρρους και του άτρομήτου χαρακτηρός του από καιρού εις καιρόν ένεθάρρυνε πάντας.

Έλθούσης και της χαραυγής, έπεφάνη έναντι ήμων ή άκτή, έμαλή εις απόστασιν 50 μέτρων. Μικρά προεξοχή ήρξας μετὰ μικρού έρειπίου κτιρίου επ' αύτη, δεξιόθεν μικρά νήσος, εις το βάθος κολπίσκος και πέραν πρός τον όρίζοντα σειρά μικρών όρέων. Αριστερόθεν ήμων ή συνέχισις της νήσου Μιτυλήνης.

Πώς εύρέθημεν εκει; Πάντες μετ' άπορίας διηρωτώμεν άλλήλους και μόνη ή εκθεσις του πλοίαρχου διευκρινίζει έν τώ ήμερολογίω του το ζήτημα. Έν τούτοις πολλά τὰ έκτροπα λέγονται.

Περί την 8 1/2 π. μ. διακρίνομεν το Σενεγαλι έν των Γαλλικών Διαπορθυζέσεων διερχόμενον μικρόθεν και μεταβαίνον έκ Κωνσταντινουπόλεως εις Σμύρνην, οτε ο πλοίαρχός μας καλεϊ άμέσως αύτο διά κανονισμοίων, όπως σπεύση εις βοήθειάν μας. Άμέσως τούτο διευθύνη πρώων πρός ήμάς μετὰ ήμισσιαν ώραν ίσταται άπέναντι ήμων εις 500 μέτρων απόστασιν και άρχονται οι δύο πλοίαρχοι να συνεννοώνται διά του νέου διεθνούς σηματολογικού συστήματος. Τα σήματα άνέρχονται και κατέρχονται από των ίστών των δύο πλοίων μετὰ συγκινήσεως πάντες παρατηρούσι την κίνησιν ταύτην των μικρών σημάτων και έναγωνίως αναμένουσι το άποτέλεσμα.

Εύρίσκομαι πλησίον του πλοίαρχου έξωθεν του γραφείου του, έχοντας πρό αύτου το σηματολογικόν λεξιλόγιόν του. έξηγοώντος τὰ σήματα του γάλλου πλοίαρχου και λαμβάνοντος άμέσως έκ των θυρίδων τὰ άνάλογα των απαντήσεων σήματα, τὰ όποια έπανειλημμένως ρίπτει άνωθεν αύτου εις την γέφυραν και άπερ αύθωρει ο ύποπλοίαρχος αναβιβάζει επί του ίστού. Η χαρά του διακρίνεται κατ' αρχάς εις το πρόσωπόν του, άλλ' είτα μετὰ λύτης αφίνει το τελευταίον άποχαιρετιστήριο σήμα, όπερ εκράτει και μοι λέγει:

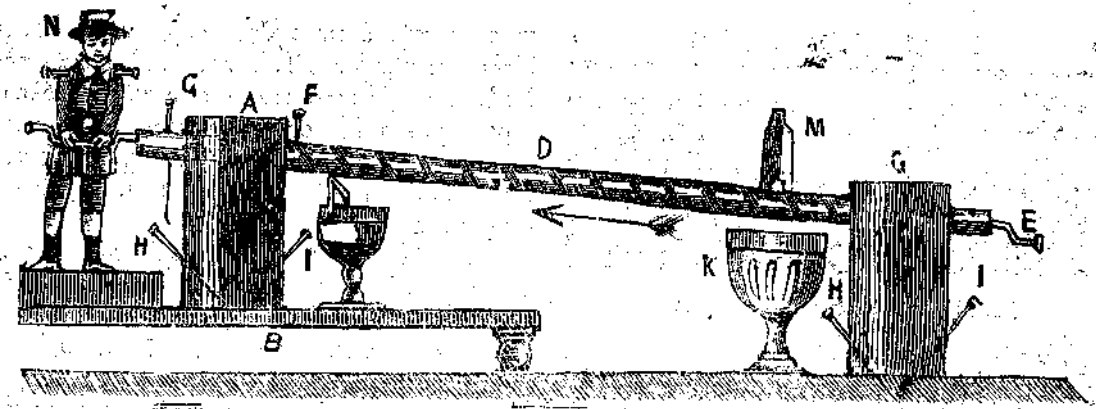
— *Il ne veut pas nous donner son assistance* (Δέν θέλει να μάς βοηθήση.)

Και το Σενεγαλι έν ήρξατο να φεύγη.

— Διατί; τον έρωτά.

— Τον έμποδίζει ή θέσις και ο άνεμος.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΚΟΧΑΙΑΣ

Λαμβάνετε μίαν Σινικήν μολυβδίδα (κραγιόνι) καινούργη, δια το δυνατόν έπιμηκεστέραν (αι Σινικαι μολυβδίδες προτιμούνται διότι δέν εινε βερνικόμεναι, έπειτα δύο φελλούς, έπτά καρφιδας, δύο μικρά ποτήρια και μίαν γραφίδα.

Τοποθετείτε τον φελλόν Α εις ύψος 2 ή 3 εκατοσμέτρων, επί σανίδος τινός Κ (εκ. 1) και τον φελλόν C επί της τραπέζης, εις έπόστασιν από του έτέρου όλιγον τι μικροτέραν του μήκους της μολυβδίδος D. Κάνετε εις άμφοτέρους τους φελλούς όπως ούτως ώστε να δύναται ή μολυβδιδ C να διέρχεται δι' αύτών και να περιστρέφεται ελευθέρως. Μία καρφίς E χρησιμεύει διά την περιστροφήν δύο έτεροι F και G έμπεπηγμένοι εις την μολυβδίδα, έμποδίζουσι αύτην να έξέρχεται των ύποστηριγμάτων της ή των φελλών, δηλαδή να ταλαντεύηται.

Δύο καρφίδες H και I εινε έμπεπηγμένοι εις την τράπεζαν, διά μέσου των φελλών, ίνα στερεώσων τούτους. Τοποθετείτε έν ποτήριον ύέλινον J επί της σανίδος, και έτερον K επί της τραπέζης πρός το έτερον άκρον. Τούτο θα εινε όλιγον τι χαμηλότερον του ύψους της μολυβδίδος. Εις το δοχείον J τοποθετείτε πυρεϊόν L κεκαμμένον εις δύο όπερ πρέπει να εινε έν ή δύο χιλιοστόμετρα του πάχους της μολυβδίδος.

Είτα, λαμβάνετε γραφίδα στρογγύλην ής κόπτετε το άκρον διά ψαλίδος ως φαίνεται έν τή εικόνη. έμπήγνυτε τότε την γραφίδα ταύτην M, διά του άκρου τούτου μετασχηματισθέντος εις περώνην, εις την μολυβδίδα, υπεράνω του δοχείου K και όλιγον εις την πλευράν της μολυβδίδος, ως τούτο δεικνύει το σχέδιον.

Ας πληρώσωμεν νύν το δοχείον K ύδατος κρωματισμένου ίνα το κατάστησωμεν όρατόν και ή μηχανή μας θα εινε έφωδιασμένη, έτοιμη να λειτουργήση, δηλαδή να δυνηθη ν' άνυψώση το ύδωρ του δοχείου K μέχρι του δοχείου J. Πρός τούτο λαμβάνομεν ένα χρωστήρα (πινέλο) βεδρεγμένον έν τώ δοχείω K και διαγράφομεν έλικοειδή γραμμην περι των μολυβδίδων, αρχόμενοι από του μεταξυ των όδόντων της γραφίδος και περατούντες υπεράνω του πυρεϊου L, έλικοειδή γραμμην, ήτις φυσικώς θα βαίγη έξ άριστερών πρός τὰ δεξιά. Ηδη, περιμένοντες να εινε έηρά ή γραμμή αύτη, στρέφομεν άπλως διά μέσου του στοφάλου την μολυβδίδα έκ των δεξιών ν' άριστερά και θα ίδωμεν το έξης: ή γραφίς έμβαπτίζεται εις το ύδωρ, λαμβάνει μίαν σταγόνα, άνερχομένη την θέτει επί της γραμμής, ήν ή σταγών όφείλει να ακολουθήση μέχρι του άκρου,

δπου, τέλος, προσκόπτει επί του πυρεϊου, όπερ την καταθέτει έν τώ ποτηρίω. Συγχίζοντες την στροφήν, μία σταγών εύρίσκειται επί της έλικος και αι σταγόνες κατέρχονται άνευ διακοπής. Με όλίγην ύπομονήν θα εξαλείψητε το ύγρην έν τώ ποτηρίω K και με έτι μεγαλειότεραν θα άποξηράνητε μίαν... λίμνην!!!

Ίνα καταστήσητε την εκτέλεσιν μάλλον κομικήν, δύνασθε να προσθέσητε το έτερον άκρον της μολυβδίδος επί της σανίδος B άνθρωπάριον τι χάρτινον N ούτινος αι άρθρώσεις των βραχιόνων και των κνημών να διαπερασθώσι διά καρφίδων. Μία καρφίς μετεσχηματισμένη εις γωνίαν θα διαπερά τας χείρας του και ούτω το άνθρωπάριον θα έχη το δαιμόνιον... διά τους δυσδαίμονας να στρέψη την μηχανήν. Το πείραμα, ήτιον περίπλοκον κατόπιν ταύτης της περιγραφής, εινε τερπνότατον και εκ του άποτελέσματος ώραϊότατον.

Emile Unger

Θ. Σ. Β.

Φ. Φ.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΥ

ΠΛΗΘΥΣΙΣ ΤΩΝ ΩΤΩΝ

Πολλάκις συμβαίνει εις τινας άγαθάς μητέρας, έν περιπτώσει καθ' ήν παιδιον των τι πάθη έξ έκροής ύγρου τινος εκ των ωτων. ν' άποφαινονται άμέσως μετὰ της χαρακτηριζούσης αύτας απλότητος και πεποιθήσεως.

— Είναί εύτύχημα όπου το κακό ξεθωμάινει. Αυτό θα του κάμη καλόν.

Και αφίνουσι την έστίαν του κακού ελευθέραν να προχωρή, όπταν ή θεραπεία καθίσταται δυσχερής.

Τήν εκ των ωτων έκροήν ύγρου αύτομάτως δέον να καταπολεμώμεν άμέσως ως έξης:

Λάβετε ύδωρ βοριοϋχον ή και άπλουν θερμόν προχείρως και ένεργήσατε δις ή τρίς της ήμέρας δι' αύτου πλύσεις του ώτός. έν ανάγκη δε και πλεονα τα ή βοήθεια σίφωνος έξ έλαστικού (σχήματος άπίδου) μετὰ μαλακής αίχμης και ούχι ως συνήθως όστεϊνης ή ευλίνης.

Δέον ή αίχμη του σίφωνος να μη διευθύνεται άκριβώς πρός το κέντρον του ώτός, όπως ώστε το ύδωρ να εισχωρή πλευροειδώς, καθύπον πρό τύμπανον του ώτός άποτελείται έκ λεπτοτάτης μεμβράνης και το ύδωρ δέν πρέπει να το προσβάλη μεθ' όρμης.

Ηδη μετὰ την πλύσιν του ώτός λάβετε ύδρόφιλον βάμβακα, (ouate d' hydrophile) και όλίγην κόκκινον Poudre d'Aristol, ήν έμψοσάτε έν τώ ώτί. έν έλαχιστη δόσει, διά μικρού κωροειδούς χάρτου και είτα σπογγίζετε. Έν ανάγκη καλείτε τον Ιατρόν.

9 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 9

HENRYK SIENKIEWICZ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκωμμάτων τοῦ πλήθους ἐφαίνετο βεβυθισμένος ἐν ρεδαμοῖς, μακρὰν τῶν ὀρίων τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ἀποσπασθεὶς ἐκ τῆς γῆς, ὡς κωφεύων εἰς τὰς κατακραυγὰς τοῦ μίσους καὶ διακεχυμένην ἔχων

Δεπρὸς ἤμην καὶ μ' ἐθεράπευσε!

ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς μορφῆς του τὴν συγχώρησιν, ὑπερβαίνουσαν τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης συχωρήσεως, τὸν οἶκτον, ὑπερβαίνοντα τὰ ὅρια πῆς εὐσπλαχνίας, αἰγλήεις ἤδη ἐν τῷ ἀπείρῳ, πολὺ ὑψηλά, ἀνω τῶν γῆινων κακῶν, γλυκὺς καὶ πάσχω·ν ἐκ τῆς μεγάλης ὀδύνης τοῦ κόσμου ἔλου!

— Εἶσαι ἢ Ἀλήθεια! — ἐμορμύρισαν τὰ φρίσσοντα τῆς Ἀνταίας χεῖλη.

Ἡ συνοδεία εὐρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, πλησιέτατα τοῦ φορείου καὶ μάλιστα πρὸς στιγμὴν ἔστη, ἵνα δώσῃ καιρὸν τοῖς στρα-

τιώταις τῆς ἐμπροσθοφαλακῆς, ν' ἀνοίξωσι δίοδον διὰ τῆς βίας. Ἡ Ἀνταία ἐβλεπε νῦν τὸν Ναζωραῖον βήματά τινα ἀπ' αὐτῆς. Ἐβλεπε τὴν αὔραν παίζουσαν μετὰ τῆς κόμης του, καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἀνταυγείας τοῦ χιτῶνος του λιπτούσας ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὠχροῦ καὶ διαφανοῦς.

Τὸ πλῆθος, ὅπερ ἐφόρμα πρὸς αὐτόν, στενῶς περιεκύκλωσε τοὺς στρατιώτας, διαρκῶς τείνοντας τὰ τόξα των, ἵνα τὸν κατάδικον προφυλάξωσιν ἐκ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου. Παντοῦ ἀνωρθοῦντο γρόνθοι ἐσφυγμένοι. Ἐφαίνοντο ὀφθαλμοὶ ἐξῶ τῶν κογχῶν, ὀδόντες σιλδόντες, γενειάδες ἀτακτοὶ, χεῖλη σιελίζοντα, ἀφρίζοντα καὶ ἀράς ἐκχέοντα.

Ἐκεῖνος ἔρριψε κικλοτερὲς βλέμμα ὡσεὶ ἐρωτῶν: «Τί λοιπὸν σὰς ἐπροξένησα; Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ προσήχητο.

— Ἀνταία! Ἀνταία! ἀνεφώνησεν ὁ Κίννας.

Ἄλλ' αὕτη δὲν ἐφαίνετο ἀκούουσα. Δάκρυα χονδρὰ ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς. Ἐλησμόνησε τὰ δεινὰ τῆς. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἀπὸ ἡμερῶν καὶ ἡμερῶν δὲν ἐγκατέλειπε τὸ φορεῖον αὐτῆς. Ἀνυψώθη, καὶ, ὅλη φρίσσουσα, ὡς ἐξ οἴκτου μεθύουσα, ἐξ ἐλέους καὶ καὶ ἐξ ἀγανακτήσεως πρὸς τὸ παράφορον τοῦτο πλῆθος, ἤρξατο ἀνασπῶσα ὑακίνθους καὶ ἀνήμηλέας καὶ σκορπίζουσα ταῦτα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ναζωραίου. Σιωπὴ διεχύθη ἀμέσως. Ὅλος ὁ ἀνθρώπινος ὄγκος καθησύχασεν, ἰδὼν τὴν εὐγενῆ Ῥωμαίαν, σέβας προσφέρουσαν τῷ καταδίκῳ.

Ἐκεῖνος ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ὠχροῦς μορφῆς τῆς ἀσθενοῦς καὶ τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν διὰ μίαν εὐλογίαν.

Ἡ Ἀνταία ἀφέθη τότε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ φορείου τῆς. Ἡσθάνθη ἑαυτὴν κατακλυθεῖσαν ὑπὸ χειμάρρου φωτός, ἀγαθότητος, ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας καὶ μίαν ἐπιφορὰν ἐμορμύρισεν.

— Εἶσαι ἢ Ἀλήθεια!

Εἶτα ἐκ νέου τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

Ὁ κατάδικος ἤδη εἶχε διέλθει καὶ ἐφθασε μέχρι τοῦ μέρους, ἐνθα ἐντὸς ὀρύγματος βράχου εὐρίσκοντο τρεῖς πάσσαλοι, ἵνα τοὺς σταυροὺς ὑποστηρίξωσι. Πρὸς στιγμὴν ἐκρύπτετο ὑπὸ τοῦ πλῆθους, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τόπος τῆς σταυρώσεως ἦτο ὑψηλότερος, ἢ Ἀνταία εἶδε μετ' ὀλίγον τὴν ὠχρὰν μορφήν του, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον.

Οἱ στρατιῶται διὰ τῶν δοράτων διηνεκῶς ἐκράτουν εἰς ἀνάλογον ἀπόστασιν τὸ πλῆθος, διότι αἱ ἐτοιμασίαι τῆς θανατώσεως ἤμποδίζοντο. Ἐθεσαν τοὺς δύο ληστὰς ἐπὶ τῶν πλα-

γίων σταυρῶν. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ ἦτο ἐκτεθημένη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου λευκὴ πινακίς.

Ὅταν δὲ οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν τὸν Ναζωραῖον καὶ τὸν ἐξέδυσαν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, φωναὶ ἠκούσθησαν μετὰ τῶν θεομένων.

— Βασιλεῦ, βασιλεῦ! Μὴ τοῦτο ἐπιτρέπῃς, βασιλεῦ, !... Ποῦ λοιπὸν οἱ λεγεῶνες σου !... Ὑπερασπίσθητι σαυτόν, βασιλεῦ !... Ταῖς ὠρυγαῖς ταύταις συνεμίχθησαν ἐκρήξεις γελώτων. Ἡδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι ὅλη ἡ βραχύδης γῆ ἐδονεῖτο ὑπὸ τρομερῶν σαρκασιμῶν.

Ἐν τούτοις ἔρριψαν τὸν κατάδικον χαμαί, ἵνα τὰς χεῖρας του καρφώσωσιν ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας δοκοῦ τοῦ Σταυροῦ. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνθρώπος τις καθήμενος οὐχὶ μακρὰν τοῦ φορείου καὶ ἐνδεδυμένος χιτῶνα λευκόν, τὴν κεφαλὴν κρατῶν, ἐφώναζε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ ἀπεγνωσμένης :

— Δεπρὸς ἤμην καὶ μ' ἐθεράπευσε ! Τοῦτον λοιπὸν σταυροῦτε ;

Ἡ Ἀνταία ἐγένετο ὠχρὰ ὡς ὀθόνη.

— Τὸν ἐθεράπευσεν . . . Ἀκούεις Γάιε !

— Θέλεις ἴσως νὰ ἐπιστρέψωμεν ;

Ἡρώτησεν ὁ Κίννας.

— Ὅχι ! μένομεν !

Ἀπελησία ἀμετρος, ἀγρία, κατέλαβε τὸν Κίνναν, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν Ναζωραῖον, ἵνα τὴν σύζυγόν του σώσῃ.

Ἀλλά, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, οἱ στρατιῶται ἐτοποθέτησαν τοὺς ἤλους ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ καταδίκου καὶ ἤρξαντο κτυπῶντες τούτους διὰ τῆς σφύρας.

Ἠκούετο ὀξείησθηνημένος ἦχος τῆς συγκρούσεως τοῦ σιδήρου ἐπὶ τοῦ σιδήρου, εἶτα δὲ κατέστη εὐκρινέστερος, ὅτε πλέον ἢ αἰχμὴ τῶν ἡγλων διήλθε τὰς σάρκας καὶ εἰσέδυσεν ἐν τῷ ἔυλῳ.

Τὸ πλῆθος ἐσιώπησεν ἐκ νέου διὰ ν' ἀπολαύσῃ τῶν οἰρωγῶν τὰς ὁποίας τὸ ἄλγος ὤφειλε ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Ναζωραίου. Ἄλλ' οὗτος ἔμενεν ἀφωνος καὶ δὲν ἠκούετο ἢ ὁ ἀποτρόπαιος κρότος τῆς σφύρας.

Τέλος, ὅτε πλέον ἡ ἐργασία αὕτη ἐγένετο, τὸ σῶμα τοῦ θύματος ἀνυψώθη μετὰ τοῦ ἔυλου. Διὰ φωνῆς ψαλμῶδους καὶ μονοτόνου ὁ ἐκατόνταρχος ἔδωκε διαταγὰς καὶ τις τῶν στρατιωτῶν ἤρξατο καθηλῶν τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ πασσαλοῦ.

Τὰ νέφη ἄτινα ἀπὸ πρωίας ἦσαν συσσωρευμένα, ἤδη ἐπεσκίασαν τὸν ἥλιον. Ἡ τυφλωτικὴ λάμψις ἐξ ἧς ἐφλέγοντο οἱ μακρονοὶ λόφοι καὶ οἱ βράχοι, ἐσβέσθη ἐξαίφνης.

Τὸ φῶς ἐπέσε. Σκιὰ ζοφερά, ἐρυθρογαλκῶχρος, ἐσκέπασε τὴν χώραν ὅλην καὶ ἐπυκνωτο, καθόσον ὁ ἥλιος εἰσεχώρει ἐπὶ πλέον εἰς τὰ βάθη τῶν νεφῶν.

Εἶπον ὅτι κάποιος διέσπειρεν ἐκ τοῦ ὕψους σκότη καταθλιπτικά. Φλογερά τις πνοὴ διήλθε μίαν δύο φορές καὶ εἶτα ἔστη. Ἡ ἀτμόσφαιρα κατέστη ἀνυπόφορος ἐκ τῆς βαρύτητος.

Καὶ ἀποσπῶσα ἀνήμηλέας καὶ ὑακίνθους . . .

Αἴφνης τὸ ὑπέρυθρον φῶς ἐσκοπίσθη καὶ τοῦτο. Τὰ νέφη κατηφῆ ὡς ἡ νύξ, διεχύθησαν, σφοδροῦ ἀνέμου πνεύσαντος ἐπ' ὀλίγον, ἀνωθι τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐκτεταμένης γῆς. Ἡ καταιγὶς ἐπλησίαζε . . . Πάντα διέχεον ἀδημονίαν.

— Ἐπιστρέψωμεν—εἶπεν ἐκ νέου ὁ Κίννας.

— Θέλω Αὐτὸν νὰ βλέπω ἀκόμη—ἀπεκρίθη ἡ Ἀνταία.

Τὸ σκιόφως ἐκάλυπτε τὰ ἐπὶ τῶν σταυρῶν σῶματα, ὁ δὲ Κίννας ἔδωκε διαταγὴν νὰ μεταφέρωσι τὸ φορεῖον ἐγγύτερον τοῦ σταυροῦ.

(ἔπεται συνέχεια)

MARY HARTELL CATHERWOOD

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΝΗΣΟΥ

Την 15 Μαρτίου τοῦ 1837 ὁ Ἰγνατίος Πελοῦ ἀπέθανεν ἐν τῇ νήσῳ Μαχίνας τῆς Ἰσπανίας ἐν ἡλικίᾳ 93 ἐτῶν. Ὁ γέρον, τέτατος υἱὸς ἐκ μητρὸς Ἀγγλίδος καὶ πατρὸς Γάλλου, παρέλαβε πολλὰ ἄγνωστα διηγήματα τῶν βορειοδυτικῶν τῆς Ἀγγλίας. Ἦτο διηγηματικώτατος ὡμίλει ὡς νὰ ἦσαν καὶ λεγόμενα ἐνεστώτα ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς διηγήσεώς του ἠγείροτο καὶ οἱ ἡμεροὶ ὀφθαλμοὶ του μετ' ἀγωνίας προσήλθοντο ἐπὶ τοῦ ἀκροατοῦ καὶ συνωφροῦντο. Ἡ ἔξις τοῦ λέγειν «ὦ! θεέ, ναί!» «ὦ! θεέ, ὄχι,» δὲν ἦτο διόλου ἀνευβλαβής, ἀλλ' ἀπλῶς ἤμιος τρόπος, ἐν χορῆσι ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς νήσου.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ ὕδωρ ἔλειπε τὴν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ ἀκτῆν καὶ ὁ ἀμυδρὸς ἥλιος ἐκτίπα ἐπὶ τῶν στεγῶν δραμιῶσιν, διηγείτο τὸ ἔξης συμβῆν, εἰς τὰς παγερὰς ἐκτάσεις, καὶ ἡ ἀκροατὴς του ἀπηλλάγη τῆς ἀνυπομονησίας, προοῦσης τῆς διηγήσεως.

ΡΟΚΕΙΤΑΙ νὰ ὀδηγήσω τὴν Δαδὰ Ροζαλίαν, ἤρχισαν ὁ Ἰγνατίος, ἀπὸ Machinas εἰς Cheloygan περὶ τὰ τέλη Μαρτίου καὶ ὅτε ὁ ἄνεμος ἔγει μεταβληθῆ ἀπὸ ἀνατολικοῦ εἰς δυτικόν. Ἐξέρχεται τὴν πρωΐαν μετ' ἀνατολικὸν ἄνεμον διὰ νὰ φέρῃ ζύλα ἀπὸ τὸ Boblo ἢ νὰ ἀλευθῆ καὶ τὴν νύκτα δὲν δύναται νὰ ἐπιβέλθῃ εἰς τὴν ἐκ πάγου οἰκίαν διότι εὐθὺς ὡς ὁ ἀν. ἄνεμος τοῦ Μαρτίου μεταβάλλεται εἰς δυτικόν, ὁ πάγος τήκεται ἢ τεμαχίζεται.

Δὲν φοβοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἄνθρωπον μέγαν, ὠψιλὸν καὶ μετ' ὀφθαλμοὺς διήκοντας μακρὰν δύναμαι νὰ σηκῶσω βάρος πλέον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πηγαίνουν μετὰ πλοῖα εἰς τὸν Πράσινον Κόλπον· δύναμαι νὰ κολυμβῶ, νὰ παγοδρομῶ, νὰ περάσω δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ φάγω. Ἐνίοτε αἱ παγοστιβάδες με φέρουσι μίλια μακρὰν, διότι ὅλοι κατέρχονται ἐξ ἀνατολῶν ὅταν ἐκκοπῶσιν φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνατ. ἀνέμου καὶ μετ' ἀποβιβάζουσι μακρὰν εἰς τὸ Drammonul. — Ἄλλ' ὅταν ἔχετε γυναῖκα μαζὺ σας — ὦ θεέ, ναί, διαφέρει.

Τοῦτο συνέβη ὡς ἔζης ἔφερα τὸ ταχυδρομεῖον ἐξ Ἄγ. Ἰγνατίου μετὰ τὸ ἔλκυθρον μου μετὰ τοὺς κύνες. Τὸ γνωρίζετε εἶνε ὁμαλὸν καὶ μόνον πρὸς τὰ ἐμπρὸς κεκαμμένον. Καὶ λαμβάνω τὸ ἔλκυθρον, διότι εἶνε ἐπικίνδυνος ἡ ὁδοποιία μετὰ ἵππων ἐπὶ τῶν πάγων. Ὁ ἄνεμος εἶνε δυτικὸς καὶ τὰ στενὰ καμπύλα καὶ πολὺ ὀλισθηρὰ. Πάγος δύο δακτύλων πάχους θὰ ἐκάλυπτεν ἄνθρωπον καὶ κύνες ἀλλὰ τὴν νύκτα τήκεται. Ἐγὼ ἔλθῃ ἀπὸ ἄγ. Ἰγνατίου ἐνωρὶς τὸ ἀπόνεσμα καὶ ἐνῶ ὅλοι γαυριῶντες λαμβάνουσι τὰς ἐπιστολάς των, ἰδοὺ ἡ Διὰ Ροζαλία φωνάζουσα νὰ ὑπάγῃ εἰς Cheloygan διότι ἡ κυρία τῆς εἶχε φθάσει ἐκεῖ ἀσθενής καὶ τῆς ἔχει στείλει πρὸ ἐβδομάδος ἐπιστολὴν ἐκεῖθεν. Αἱ φίλαι τῆς τῆς λέγουσιν: «Ἐἶνε πολὺ ἀργὰ νὰ ὑπάγῃς σήμερον καὶ τὰ στενὰ εἶνε ἐπικίνδυνα».

— Αὐτὴ λέγει: «θὰ κάμω ἐν δέμα καὶ θὰ πηγαίνω: Πρέπει νὰ πηγαίνω, ἀφοῦ ἡ κυρία μου εἶνε ἀσθενής καὶ ὁ σύζυγός της ὁ λογαγὸς εἶνε μακρὰν, αὐτὴ δὲ ἔχει ἀνάγκη ἐμοῦ». — Αἱ φίλαι τῆς φωναροῦσι καὶ αὐτὴ φωνάζει, τρέχει καὶ κάμνει μικρὸν δέμα ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐξέρχεται ἐτοιμὴ νὰ ὑπάγῃ εἰς Cheloygan.

οὐδαὶ δύναται νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Νησιῶται τινες καταξοδεύουσι ὡς ἡ Ροζαλία μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς Ἰνδίας καὶ Σικάγον. Αὐτὴ εἶνε ὡς ἐγὼ Γαλλίς. Αἱ κόραι συνηθίζουσι νὰ στρέψωσι τὰς κεφαλὰς των καὶ νὰ με βλέπουσι, ὁσάκις πηγαίνω εἰς τὴν λειτουργίαν· ἀλλ' οὐδέποτε προσέχω τὸσον εἰς αὐτὰς καθὼς εἰς τὴν δεσποσύνην Ροζαλίαν, ὁσάκις ἐξέρχεται ἐπὶ τῶν πάγων ἐκείνων.

Δὲν αἰσθάνομαι διόλου, λησμονῶ, ὅτι μήτηρ, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐμέ. Τρέχω πρὸς τὴν Δαδὰ Ροζαλίαν, ἐκβάλλω τὸν κίλον μου καὶ ὑποκλίνομαι ἐδαφιαίως, ὡς θὰ ἔπραττε τις ἐν χορῶ. Θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς Cheloygan μετὰ τὸ ἔλκυθρον μου. ὦ Θεέ, ναί! Καὶ γελῶ διὰ τὰ ὑγρά ἔγνη, ἅτινα τὸ ἔλκυθρον χαράσσει καὶ κτυπῶ ἐλαφρῶς τοὺς κύνες μου καὶ λέγω ὅτι δὲν εἶνε κουρασμένοι. Τὴν περιτυλίσω ἐν τῇ μηλωτῇ, καὶ αὐτὴ με εὐχαριστεῖ καὶ τρέμει καὶ με βλέπει δειλὰ μετὰ τοὺς μεγάλους μελανὰς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐν τοσοῦτῳ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ ὑπάγω κάτω εἰς τὰ στενὰ. Οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν ἀκτὴν ζητωκραυγάζουσι, καίτοι μερικοὶ φωνάζουσι δυνατὰ διὰ νὰ μᾶς ἀποτρέψουν. «Ὁ πάγος εἶνε σχισμένον ἀπὸ τῆς ἄκρας Mission μέχρι τῆς καμπῆς τῆς Στρογγύλης Νήσου, Ἰγνατίε Πελοῦ». — «Τὸ ξεύρω», λέγω, ἀκαλιμέρας σας κύριοι.

Τὸ σχίσμα ἀπὸ τῆς ἄκρας Mission μέχρι τῆς καμπῆς τῆς Στρογγύλης Νήσου ἀρχεται νὰ φαίνεται καὶ ἤδη κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου μεταξὺ τῶν ὀδόντων μου, ἐν ᾧ ὀδηγῶ τοὺς κύνες κατὰ μῆκος αὐτοῦ. Ὁ πάγος τρίβεται, τὸ ὕδωρ ἀκολουθεῖ τὸ ἔλκυθρον, ἀλλ' ὁ ἥλιος εὐτυχῶς, εἶνε τόσῳ μακρὰν χαμηλὰ εἰς τὰ ΝΑ. καὶ σκέπτομαι: «ὁ ἄνεμος θὰ γείνη ψυχρότερος· ἡ πραγματικὴ τῆξις δὲν θὰ συμβῆ πρὸ τῆς αὔριου». Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σκιάν τοῦ Boblo, εἴμεθα κατάφυγοι ἀπὸ ὑγρασίαν, πολὺ χειροτέραν τοῦ καθαροῦ διαπεραστικοῦ ἀνέμου, ὅστις πνέει ἀπὸ Καναδά. Βαδίζω ἔξω τοῦ ἔλκυσθρον καὶ δὲν ἀπομακρύνω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τῆς εἰς Cheloygan ὁδοῦ, ἐκτὸς μόνον ὅτι παραρηθῶ τὰς κυανὰς φαινόμενας νήσους καὶ τὸ πρῶτως ἐξαπλούμενον σκότος. Ὁ ἰδρῶς καταρρέει τοῦ προσώπου μου, αἰσθάνομαι ἐκείνων τὸν ἄνεμον διὰ μέσου τῶν μαλλίνων φορεμάτων μου, καὶ χαίρω διὰ τὸ μεταξὺ Boblo καὶ Στρογγ. Νήσου καταφυγίον, διότι τὰ στενὰ ἔξω θὰ εἶνε χεῖριστα.

Ἰδοὺ ἰνδικὸν νεκροπέδιον, ἐπὶ τῆς ἐκτεταμένης ταύτης χώρας ὑπεράνω τῆς αὐτῆς πλευρᾶς τῆς Στρογγύλης Νήσου. Παρατηρῶ πότε θὰ περάσωμεν τὸ πυκνὸν δάσος, εἰς τὸ ἄκρον οὐτινος πρέπει νὰ φαίνεται ἡ ὕδρις. Ὅτε βλέπω σκελετὸν ὡς ὀλισθαίνοντα πρὸς τὰ κάτω τοῦ λόφου ἀπὸ τοῦ νεκροπέδιου πρὸς τὴν ἀκτὴν. Δὲν κινεῖται καὶ κρέμαται ἀτενίζων πρὸς με. Δὲν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ τί τοῦτο μοῦ προξενεῖ. Γελῶ, διότι εἶνε ἀστείον, ἀλλ' ἐντρέπομαι ὡς ἐάν βλέπω τὸν πατέρα μου καὶ ἡ Ροζαλία δύναται τὸν ἰδῆ. Ἐὰν δὲν τὸν σκεπάζω πάλιν θὰ εἶμαι δυστυχής. Σκέπτομαι νὰ περιμένω μέχρις ἄλλης τινὸς ἡμέρας, ὅτε δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ Cheloygan· διότι τί θὰ εἶπῃ ἡ Ροζαλία, ἐὰν σταματήσω τὸ ἔλκυσθρον, ἐν ᾧ ἔχομεν τόσῳ μακρὸν ταξίδιον νὰ κάμωμεν καὶ πλησιάζει ἡ νύξ καὶ τὰ στενὰ εἶνε σχεδὸν ἐτοιμα νὰ διαρραγῶσιν. Οὐτὼ κτυπῶ τὴν μαστίγα, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ σκελετοῦ με ἐμποδίζει καὶ δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω! Διανοοῦμαι, «τὸ ἔδαφος εἶνε παγωμένον πᾶς ἡ

μπορῶ νὰ σκεπάζω ἐκείνον τὸν σκελετὸν χωρὶς κανὲν πτυάριον ἢ πέλεκυν διὰ νὰ σκάψω τὴν γῆν;» Τέλος ἀποφαρίζω νὰ σταθῶ.

«Τί τρέχει;» λέγει ἡ δεσποσύνη Ροζαλία καὶ ἐξέρχεται τοῦ ἔλκυσθρον μόλις αὐτὸ σταματᾷ. Δὲν ἤξεύρω τί νὰ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ τῇ λέγω: ἔχω νὰ κόψω ράβδον διὰ νὰ διορθῶσω τὸ μαστίγιόν μου. Σκέπτομαι: θὰ κόψω ράβδον καὶ θὰ μαζεύτω ὀλίγον χῶμα ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ διὰ νὰ τὸν σκεπᾶσω καὶ θὰ ἔλθω ἄλλην ἡμέραν με πτυάριον καὶ θὰ σκάψω νέον τάφον. Οἱ κύνες κατακλίνονται ἀσθμαίνοντες καὶ αὐτὴ με παρατηρεῖ δειλὰ μετὰ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, ὡς ἐὰν με παρακαλῆ νὰ σπύσω. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κί δυνος νὰ ἰδῇ αὐτὸν τὸν σκελετὸν.

Ἡ νῆσος φέρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐναντι τοῦ βορρᾶ ὄψιμα καὶ χωρὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόλπου καὶ τὸ Mission ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ κρημινοῦ. Ὅλα ὅμως φαίνονται κινούμενα! Τρέχομεν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς Στρογγύλης Νήσου καὶ τότε βλέπομεν τὸν μεταξὺ ἐκείνης καὶ Boblo πορθμὸν ἐπίσης κινούμενον καὶ τὸν πάγον ὁμοιον μετὰ κάθυτρον τεμάχιον σακχάρου κατατρίβόμενον. Ἀκούομεν βρογγμῶς τινος μακρὰν, ὁμοίους μετὰ πυροβόλου ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ ἔρχονται εἰς τὴν Νῆσον. Ἡ κεφαλὴ μου κλονίζεται, λοξοδρομῶ καὶ ἀναγυρίζω ὅτι ὁ σκελετὸς γλιστρᾷ καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν λόφον διὰ νὰ με συμβουλευθῆ καὶ οὕτω ἐμποδίζομαι καὶ πάλιν νὰ προχωρήσω κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς.

Ἐνῶ ἔχομεν ἰδεῖ τὸ Machinas, στρέφομεν πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν καὶ βλέπομεν τὰ Ν. καὶ ΝΑ. πρὸς τὸ Cheloygan. Παντοῦ συμβαίνει τὸ αὐτό. Ὁ πάγος κινεῖται ἔξω τῶν στεγῶν. «Ναυαγοῦμεν ἐπὶ τῆς νήσου αὐτῆς» φησὶ καὶ λέγει ἡ Ροζαλία, «ὦ! τί θὰ κάμωμεν; — Τῆς ἀποκρίνομαι, ὅτι καλλίτερον νὰ εἴμεθα φυλακισμένοι ἐπὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου ἢ ἐπὶ τεμαχίου πάγου εἰς τὰ στενὰ, διότι ἔχω δοκιμάσει αὐτὰ καὶ γνωρίζω. «Θὰ σταματήσωμεν καὶ θὰ ἀνάψωμεν πυρὰν εἰς τὸν κόλπον ἀπέναντι τοῦ Machinas,» λέγω. «Ἡ μήτηρ καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἴδουν τὴν λάμψην καὶ θὰ βεβαιωθῶν, ὅτι εἴμεθα σώοι.» — «Ἐκαμα ἀδικον,» λέγει αὐτὴ, «ἐὰν χάσετε τὴν ζωὴν σας εἰς τὸ ταξίδιον τοῦτο τὸ λάθος εἶνε ἰδικόν μου.» ὦ Θεέ, ὄχι! τῆς λέγω δὲν πρέπει νὰ στενοχωρεῖσθε διότι οὐδαὶ ὑπάρχει κίνδυνος. Ἐγὼ κλυεῖται πολλὰκι ἐνῶ τὰ στενὰ θραύονται καὶ τῶρα ἡ ἐπιδερμὶς μου εἶνε ζηροτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, ὥστε πολὺ ταχέως θὰ τακοῦν οἱ ὀγκόπαγοι. Θὰ σταθῶμεν μόνον ἐπὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου μέχρις οὗ δυνηθῶμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν. — «Καὶ πόσον θὰ διαρκῆται αὐτό;» με ἔρωτᾷ. Συστέλλω τοὺς ὄμους μου. Οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἐνίοτε τὰ στενὰ καθαρίζονται ἐνωρὶς, ἐνίοτε ὄχι. Δυνατὸν νὰ παρέλθουν δύο, τρεῖς ἡμέραι!

Ἡ Ροζαλία κάθηται ἐπὶ λίθου. Τῆς λέγω, ὅτι δυνάμεθα νὰ σταματήσωμεν καὶ νὰ κάμωμεν σμειὰ εἰς Machinas καὶ ὅταν ὁ πάγος ἐπιτρέπη, πλοῖον θὰ μᾶς στείλουν. Αὐτὴ ὅμως φωνάζει, καὶ τῆς λέγω, ὅτι ἡ κυρία της θὰ εἶνε καλὰ· δὲν εἶνε χρεῖα νὰ ὑπάγῃ εἰς Cheloygan οὐδαμῶς, διότι ἐβδουὰς ἤδη παρήλθεν, ἀφότου ἡ κυρία της ἔστειλε δι' αὐτὴν. — Ἄλλ' αὐτὴ ἐπιμόνως φωνάζει, καὶ σκέπτομαι ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἀφῆσω μόνην, ὅθεν τῆς λέγω, ὅτι θὰ συλλέξω ζύλα. Καὶ ἀποσπυρίζω τοὺς κύνες καὶ τρέχω κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ἵνα σκεπάζω ἐκείνον τὸν σκελετὸν πρὶν νυκτῶσῃ. Παρατηρῶ, ἀλλ' οὐδὲν δύναμαι νὰ τὸν

εὐρῶ ὅθεν ἀναβαίνω εἰς τὸ νεκροπέδιον καὶ παρατηρῶ κάτω. Οὐδαμῶς ὑπάρχει σκελετὸς! Ἐγὼ ἰδεῖ τὸ κρημνὸν, τὰς πλευρὰς, τοὺς βροχίονας καὶ τὰς κνήμας του, ὅλα καὶ γλιστροῦν ἀπὸ τὸν λόφον ἀλλ' ἤδη ἐχάθη! — Τὸ σκότος μᾶς ἀποκλείει ἐπὶ τῆς Νήσου καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεψθῶ, — λοξοδρομῶ εἰς καὶ τρεῖς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ εἴχομεν ἀποβιβάσῃ εἰς Boblo ἀντὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου, καίτοι ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχουσιν ἄγρια θηρία.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς νὰ φοβῆται τις ἀπὸ ὀλισθαίνοντος σκελετοῦ καὶ ἐξαφανιζομένου, διότι ἡ Ροζαλία πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ κατάλυμά της διὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἐκαστος ἄνθρωπος εἶ: τὰ πλοῖα συνηθίζουσι νὰ ἔχῃ τὸ προσάναμά του (τσακμάκι), τὸ μαχαιρίδιόν του καὶ τὸν καπνὸν τοῦ ἔγω καὶ μηλωτᾶς! τὰ: στρώγω ἐν τῷ ἔλκυσθρον καὶ καθίζω ἐκεῖ τὴν συνοδοιπόρον μου. Ἐχομεν ἄφθονον κρέας καὶ τραγητῶ, ἐνῶ ἀνάπτω πυρὰν. Σωρεῖω ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κορμούς δένδρων καὶ ἀνάπτω πυρὰν καὶ τὴν προφυλάττω μετὰ κλάδους δένδρων ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, διότι ἤδη εἶνε χειμῶν. Ὑπάρχουσι πανταχοῦ πυκνὰ δάση ἐπὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου· μόνον εἰς τετράποδα προσιτὰ. Ἐνῶ ἀνάπτει ἡ πυρὰ συναβροῖω παρσίτους κλάδους διὰ καταφύγιον τῆς Ροζαλίας, διότι ἡ νύξ εἶνε δευτέρα καὶ ἡ Ροζαλία τρέμει. Καλύθη μᾶς εἶνε τὸ στερέωμα, τὸ σκότος καὶ τὰ νέφη. Ἄλλ' εἶμαι εὐτυχής. Ἐκφορτῶνω ἀπὸ τοῦ ἔλκυσθρον καὶ φήνω τὸ κρέας· οἱ κύνες πλησίον ἀνοιγοκλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς: των καὶ λείχουσι τὰ προσφερόμενα αὐτοῖς τεμάχια πλησίον τῆς πυρᾶς. Ἡ Ροζαλία γελᾷ καὶ ἐγὼ, διότι μουρίζει ὡς καλὸν μαγηρεῖον καὶ καθήμεθα καὶ τρώγομεν οὐδὲν ἄλλο ἢ ψῆ-τὸν κρέας καλλίτερον ἄρτου καὶ λίπους, ὅπερ ἔχετε ὅταν ἐξέρχεσθε μετὰ πλοῖα. Τέλος δίδω τροφήν εἰς τοὺς κύνες καὶ αὐτὴ περιπατεῖ μαζὺ μου πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ὕδατος καὶ πίνωμεν μετὰ τὰς χεῖράς μας.

Ὅταν ἐκαθήμεθα ἐπὶ τῆς μηλωτῆς πλησίον τῆς πυρᾶς, ἐνόμισα ὅτι εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου· εἶμαι τόσον εὐθymος, ὥστε ἐπιθυμῶ τὸ βρολίον μου. Ἐπιθυμῶ νὰ διαρκῆ ὡς ὄνειρον ὅτι ἡ Ροζαλία καὶ ἐγὼ κατοικοῦμεν ἐμοῦ ἐπὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν οὐρανόν, ὅταν ἐκείνη, περὶ τῆς πάντοτε σκέπτεσθε ἴσταται πλησίον σας! ἀλλ' ἔγω μητέρα καὶ ἀδελφοῦς! ὦ! ἐὰν δὲν εἴχον ἄλλον τινὰ προστάτην ἐκτὸς ἐμοῦ! Οἶα χαρὰ! Ἄλλ' οὐδένα ἤδη ἄλλον ἐκτὸς ἐμοῦ αὐτοὶ ἔχουσιν. Ἀνάπτω τὴν καπνοσύριγγά μου, ἐνῶ αὐτὴ μειδᾷ, οἱ μεγάλοι τῆς ὀφθαλμοὶ βλέπουσι μακρὰν πρὸς τὸ Machinas καὶ στοῦφω καὶ βλέπω τὰ μικρὰ ἀπομακρυσμένα φῶτα του.

Ἡξεύρουσι, ὅτι εἴμεθα ἐπὶ τῆς Στρογγύλης Νήσου ὁμοῦ,» λέγω διὰ νὰ τὴν ἐμψυχώσω ἐνῶ αὐτὴ ἀποσύρεται πρὸς τὸ ἄκρον τῆς μηλωτῆς της. Τέλος λέγει «καλὴν νύκτα,» καὶ ἐγείρεται καὶ πηγαίνει εἰς τὸν μετὰ χωνοειδῆ στέγγην καὶ ἐκ φρυγάνων περιβαλλόμενον οἶκον της καὶ ἐγὼ ἐγειρομαι ἐπίσης· καὶ ἀπλῶν ἐκεῖ δι' αὐτὴν τὴν μηλωτὴν καὶ τότε μόνον ἀποσύρομαι, ἀφοῦ αὐτὴ κάμη θύραν ἐκ κλάδων καὶ κρυφθῆ ἐκεῖ ὡς σκίουρος. Αἰσθάνομαι ὅτι χορεύω ἐκ χαρᾶς, διότι ἔχω αὐτὴν εἰς τὸν σταθμὸν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Ἀλλὰ τί πάλιν σημαίνει τοῦτο; Ἄ! Γυνῆ, ἥτις φωνάζει! Ἐννοῶ ἤδη διατι εἶνε τόσον ἀπελπίς· δὲν ἔχω γνωρίσει πολλά περὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἐννοῶ τι αἰσθάνεται. Δὲν εἶνε ἡ κυρία της ἢ τὸ σκότος ἢ ἡ τῆξις

του πάγου ή το ψύχος; δέν είνε ο Ίγνάτιο; Πελόττ, άλλ' είνε ή ιδέα, ότι εύρίσκειται αίχμαλώτος επί της Στρογγύλης Νήσου με άνδρα, μέγρι; ουδ' ο πάγος εξέλιθη των στενών. Έντρέπεται τόσον, ώστε θέλει να αποθάνη. Έάν φωνάζη μίαν φοράν ακόμη σκέπτομαι να πνιγώ και τότε τί θα απογείνουν ή μήτηρ μου και τὰ τέκνα της;

X

Είνε ήδη ήσυχωτέρα κάθημαι μη δυνάμενος να καπνίσω και οι κύνες με οίκτηρουν. Ο Γέρω-Άγριος θέτει την ρίνα του επί του γονατός μου. Δέν λέγω λέξιν εις αυτόν, αλλά τον κτυπώ ελαφρά και συννενοούμεθα δια των οφθαλμών και το λαμπρόν φω; του πυρός δεικνύει εις εκάτερον τι ο έτερος λέγει.

Γέρω-Άγριε, τώ λέγω, «δέν είμαι καλός άνθρωπος ως ιερεύς. Έχω εξέλθει με τὰ πλοία και εις τας Ινδικάς πεδιάδας και δέν έτυχεν εν τώ βίω μου να συννενοούμεθα δια των οφθαλμών και το λαμπρόν φω; του πυρός δεικνύει εις εκάτερον τι ο έτερος λέγει. Γέρω-Άγριε, τί έχω αισθανθή δια την Ροζαλιαν από τριών ετών!» — Ο Γέρω-Άγριος κτυπά την ούραν του επί του εδάφους και αποκρίνεται ότι ήξεύρει. — «Την έχω αγαπήσει ως κύον, μη τολμών να λείξη την χείρά της. Και ήδη με μισεί, διότι εύρισκόμυθα αποκεκλεισμένοι ομοί επί της Στρογγύλης Νήσου, ενφ' τήκεται ο πάγος. Δέν είμαι καλός άνθρωπος, άλλ' είνε σχεδόν σκληρόν να τό επιβεβαιώνη τις.» — Ο Γέρω-Άγριος κτυπά την ούραν του επί του εδάφους και λέγει, «Έχει καλώς.» — Άκούω ήδη το ύδωρ επί των άμμοχαλήκων ρέον και πρέπει ταχέως να εκκινήσωμεν.

X

Αίφνης ιδού ανακίνησις τις των φρυγάνων και ο Άγριος και οι σύντροφοί του φρικιάσι και προτεινουν τους δόντας των. Η Ροζαλία εξέρχεται μετά κραυγής προς την έτέραν πλευράν της πυράς — Ουδέν έτερον εκτός του μαχαίριου μου έχω, λαμβάνω δάδα ανημέμενη και πηγαίνω εις την οικίαν της. Νομίζω ότι διακρίνω πρσιόνους οφθαλμούς και έχω έγίσει δέρμα αϊλουρού. — Λαμβάνω δλους τους κλάδους εκ της καλύβης και άνθρακας, τους θέτω επί της πυράς και πλησίον την μηλωτήν. Κάθημαι μακράν μεταξυ αυτης και του μέρους οθεν έρχεται ο θόρυβος. «Τί τρέχει;» εφθύρισεν αυτή.

X

Της λέγω «είνε ίσως αποπλανηθείς τις λύκος; οι λύκοι δέν τρώγουσιν ανθρώπους, δεσποινίς εκτός όταν κατά στιγμή κυνηγούν τινα. Ηξεύρετε τί ο Κορ Labie λέγει περί λύκων, οτινες τον κυνηγοῦσιν, οσάκις παγοδρομεί εις Cheloygan; — Έρχεται εις μέγα πλατύ σχίσμα πάγου, τό πηδά και παγοδρομεί κατ' εὐθείαν εμπρός; οι λύκοι δρμώντες προς καταδίωξιν του πίπτουν εντός του σχίσματος. Μετά δύο ημέρας επιστρέφει εις αυτό τό μέρος; εν τώ μεταξύ ο Ά. άνεμος έχει πνεύση και έχει παγώσει εγγασσίως εκείνο τό σχίσμα; και ιδού ολαι αι ούραι των λύκων εμπιπηγμέναι άκαμπτοι κατά σειράν επί του πάγου; τας αποκόπτει δια να τας φέρη εις την οικίαν του, καθ' οδόν όμως τας χάνει, καιτοι δεικνύει τό μαχαίριδιον, δι' ου πάς αποκοφεν!» — «Τό έχω ακούση,» λέγει ή Ροζαλία, «νομίζω ότι ψεύδεται!» — Άμφότεροι γελάωμεν δια τον Κορ Labie, και αυτή κύπτει προς την πυράν, ώστε αι παρειά της γίνονται ρόδινοι. — «Ηδη χαίρω, διότι αυτή αρχίζει να φαιδρύνεται και διαρκώς έχω την χείρά μου επί του μαχαίριδιου μου, και το ψύχος καταψυχραίνει την ράχιν μου, όπου ο πεινάλος αϊλουρος θα έμπήξη τους δνυχάς του, εάν ηδηση κατ' επάνω μου, δέν τολμώ όμως να τρέξω περίξ και τον άντ:μετοπισω, διότι ή Ροζαλία νομίζει,

οτι δέν είνε τίποτε παρά αγαστός τις λύκος, οστις ίσως και να έφυγεν ήδη. — Ο Γέρω Άγριος είνε ανήσυχος και έρχεται προς έμε με προτεταμένους τους δνυχάς του, αλλά τον σύρω οπισθεν και ακροῦμαι τὰ ανασυόμενα οπισθεν μου φρυγανα.

X

«Τραγωδήσέ μας τίποτε, λέγει ή Ροζαλία, Κύριε Πελόττε.» — «Ω Θεέ, θα είνε εύκολον, σκέπτομαι, να τραγωδή; με αϊλουρον άγρυπνούντα εφ' ήμων ε; άλλου;

— «Άλλ' ουδέν ήξεύρω εκτός ναυτικῶν ασμάτων.» — «Τραγώδει ναυτικά λοιπόν. Οὐτω, τραγωδῶ ως εν πλοίω πλήρει ταξειδιωτών, και ή ήχώ του σκότους και εκείνος ο αϊλουρος πρέπει να εκπλήσσονται. Όταν δέν σᾶς μέλη τί θα γίνετε, και ή κεφαλή σας είνε ζωηρά και ή καρδιά σας ως λίθος στερεά, δέν σκέπτεσθαι αϊλούρους επί της ακτής, αλλά γελάτε και άδετε. — Τέλος; παρακαλώ την Rosalin να τραγωδήση και αυτή, και τότε τραγωδεί τό «Malqionh» ως; ο πατήρ της της τό έμαθεν εν Kelei. Με παρακαλεί, και αναγνωρίζει τους οφθαλμούς της επικινδυνωδεστέρους δι' έμε των του αϊλουρού. Πρέπει να με καταξοχίση. εάν λησμονήσω την μητέρα και τὰ τέκνα της. — Πρέπει τις να είνε συντός εν τή θέσει μου; άλλ' εγώ δέν στέκομαι να τό λογαριάσω, δυστυχής τρελλός. — Ω Θεέ, οχι! Λέγω πράγματα, άτινα ουδέποτε προϋτιθέμην να είπω. όπως εξέρχονται του στόματός μου. Όταν ή καρδιά πονή εισέτι εκρύγνυται ταχέα ως; ο πάγος.

X

«Ίδου ο Ρουί Ρεριν! της λέγω. «Εὐτυχής άνθρωπος, δέν ταράττεται ουδόλως δια κανένα. Ο πατήρ του αποθνήσκει. Οὐτος αφίνει την μητέρα του να φροντίση δι' εαυτήν. Νομφεύεται σύζυγον, μαλώνει με αυτήν και την αποπέμπει με δύο τέκνα. Ο ιερεύς δέν είνε ικανός να τον φοβίση; καπνίζει και τρώγει και απολαμβάνει της ζωής. Έάν ήμην Ρουί Ρεριν δέν θα ήμην δυστυχής.»

— «Άλλά δέν είσθε δυστυχής,» λέγει ή Ροζαλία «Πᾶς τις όμιλει καλώς περί ήμων.» — «Ω Θεέ, ναί! της λέγω «άλλά δέν ζή τις εις τό στήθος της πλησίον του. Είμαι 30ετής και έχω φροντίση δια μητέρα αδελφού; και αδελφάς; αφ' οτου ήμην 15ετής. Δέν τό έκαμα, αν και ήδυνάμην να τους εγγκαταλείπω, ως; ο Ρουί Ρεριν. Αυτός νομφεύεται, οταν του άρέσκη. Έγώ ουδόλως δύναμαι να νομφευθώ.»

— «Άλλά διατί θέλεις να νομφεθής,» λέγει ή Ροζαλία, ως εάν τουτο την εκπλήττει. Και της λέγω. «Διότι έχω ήδη την Ροζαλιαν» και αυτή γελά. «Είμαι 30ετής και ουδέν έχω ή ο,τι δύναμαι να κάμω με τὰ πλοία και τό ελκυθρόν μου; ή μήτηρ μου εξαοτάται απ' έμου, και τὰ τέκνα της δέν εμεγάλωσαν εισέτι.» Και κάμνω προτάσει; εις γυναίκα και αυτή γελά με έμέ.

X

Άλλά δέν βλέπω ενφ' τραγωδοῦμεν και φλυαροῦμεν, οτι ή πυρά καιει άμυδροτέρα, και ο Γέρω Άγριος αποσύρεται πλησίον των φρυγάνων. — Τουτο δίδει τέμμα εις δλην μου την άβροφροσύνην και την θέτω κατά μέρος; δέν έχω πλέον σκοπόν να κολακεύω διόλου. — Ο Ρουί Ρεριν, σκέπτομαι λαμβάνει γυναίκα από του πάγωνος και την ασπάζεται εις τὰ χείλη, και αι γυναίκες δέν γελάσι με αυτόν, αν και είνε τόσο άγροίκος. Είμαι τόσο δυνατός; όσον και αυτός, αλλά φοβοῦμαι να βλάψω. Υποχροῦμαι να φροντίξω

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

δι' οτι έχω ανάγκην έμου, και είμαι; δεσμευμένος εις πράγματα, άτινα αγαπώ — ακόμη και εις την νήσον — ώστε δέν δύναμαι να φύγω.

X

«Δέν έχω ανάγκην να νομφευθώ» λέγει ή Ροζαλία, και την βλέπω ανασείουσιν την κεφαλήν της προς έμε. «Ουδόλως σκέπτομαι περί αυτού.» — «Δεσποινίς; της λέγω, «δέν έχετε όμνην τινα ως; εγώ, ήτις να σᾶς βασανίζη επί τρία ήδη έτη.» — «Πῶς τό ήξεύρετε;» με έρωτά. Και τότε ή μορφή της γίνεται σοβαρά και αναπηδᾷ από της μηλωτής; νομίζω οτι τό πεδιον περιστρέφεται περί έμε — όλα, μηλωτή, οφθαλμοί, δνυχας και οδόντες — και δέν ήξεύρω τί κάμνω, διότι οι κύνες ολαι είνε επάνω μου, ολολύζοντες; Και τότε ίσταμαι και τρυπῶ δια του ξίφους μου, διότι ο αϊλουρος και ο Άγριος έχουσιν εφορμήση κατ' άλλήλων, και τέλος παρατηρῶ άμφοτέρους νεκρούς, και δύναμαι πλέον να βοηθήσω τον Άγριον. — Σπαράσσεται τις από τοιαῦτα πράγματα, όπου υπάρχει θόρυβος, και όπου ολολύζοντα πλάσματα ανακάνηται και σφαιρύνονται τον περίξ αέρα, οίωται θέλοντα να αναστήσουν τον σύντροφον των. Είμαι άσθενής; αφ' ενός; δια τον θάνατον του Γηραιού μου κυνός, και υπερήφανος; αφ' έτέρου, διότι έχω φονεύσει τον αϊλουρον, και σπογγίζω τό μαχαίριόν μου; επί του δέρματός του, άλλ' αίσχύνομαι; οτι δέν τον εκρυφα σύρων αυτόν μέχρι του πεδίου. Τέλος ή Ροζαλία με περιβάλλει περί τον λαϊμόν δια των βραχιόνων της και με φιλεί.

X

Παρήλθον, λέγω, πολλά έτη απότου ή Ροζαλία έπραξε τουτο. Άλλ' ερωτευμένη θα ήνοιτο οτι είνε αληθώς. Μόλις της είπον οτι θα θέσω τέμμα εις την άβροφροσύνην μου προς αυτήν, αρχίζει ταύτην ή ίδια, εν φ' πρότερον ήτο πείσιμων και άκαμπτος, και την διατηρεί μέχρι της εκ της; Στρογγύλης Νήσου; απομακρυνσεί; μας, οτε εννομφεθήμεν. — Οι όγκοπαγει δέν τρέχουν πλέον τόσον ταχέως; όσον τότε. Η σύζυγός μου λέγει οτι παρήλθε πολύς καιρός απότου εγνωρίσθημεν τό πρώτον μέχρι του γάμου μας. — Άλλ' όπόταν αποβλέπω εις τό παρελθόν, μοι φαίνεται τό μικρότερον χρονικόν διάστημα, όπερ ποτέ έζησα — δύο μόνον ήμέραι!

X

Ω Θεέ, ναί! και όμως τρία έτη παρήλθον πριν ή νομφευθώ την γυναίκα, ήν δέν επιθυμῶ πλέον να έχω καθόλου. Τέλος οι αδελφοί μου εμεγάλωσαν και δύναται να φροντίξουν δι' εαυτούς, και αυτή ελπίζει οτι θα άφοσιωθώ και θα φροντίξω δια την μητέρα μου.

X

Όταν ο υίός μου Γαβριήλ έρχεται οίκαδε από τον πόλεμον να αποθάνη, βλέπω πάλιν τον Σκελετόν επί της Στρογγύλης Νήσου. Είμαι πάλιν βέβαιος; οτι εξετάφη, και πηγαίνω να τον ένταφιάσω, άλλ' αυτός εξαφανίζεται. Ουδείς; δε μέχρι τουδε πλην έμου, τον ειχε ήδη ποτέ. Τέλος και προς του θανάτου της Ροζαλίας εξελθών με τό παγόπλοιον τον βλέπω και πάλιν και με προειδοποιεί περί τουτου. 'Ηξεύρω τι έννοεί; αλλά δέν δύνασθε πάντοτε να αποφεύγετε την δυστυχίαν. Λοξοδρομῶ; δε και πάλιν, μόλις τον βλέπω θέλω να αποφυγῶ την παρουσίαν του. — Ητο βεβαίως; ή ψυχή του πατρός μου ελέγγουσα και συμβουλευούσα με εκάστοτε!

(Μετάρρασις εκ του άγγλικού)

Η. Α. Παπαθανασίου
φ. φ.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΔΑΙΜΟΝ

«Πνίξε μέσ' στα στήθη σου κάθε κρυφὸ πόθο» Μοῦ εἶπε φωνὴ ἄγνωστη εἰς τὸ όνειρό μου. Εὐπνησα, τὸν ἐπνίξα, κι' ἀπὸ τότε νειώθη Μακροῦ πῶς ἔφυγα ἀπ' τὸν ἑαυτό μου.

«Φέρνε σ' ἄσυνήθειστο δρόμο κάθε βῆμα» Μοῦ εἶπε φωνὴ ἄγνωστη σ' ἄλλο όνειρό μου, Εὐπνησα τὴν ἄκουσα...καὶ εὐθὺς σὲ μνήμα Σκοτεινὸ με ἔφερε βῆμα τὸ στερνὸ μου.

Ἔπεσα στὰ βᾶθη τοῦ γλυκὰ νὰ πεθάνω Ἀλλὰ δέν ἠσύχασα...Μὴ σκοτεινιασμένη Νύκτα, γέλοια ἄκουσα στὸ κορμί μου ἐπάνω Σᾶν νὰ σκούζαν διάβολοι χίλιοι κολασμέναι.

Τὴ φωνὴ τοῦ ἄκουα εἰς τὰ όνειρά μου Τῶρά τὴν ἐγνώρισά...Νὰ με ἔσχεπάση Ἔρχονταν στὰ ἴσυχά κι' ἐκεῖ χῶματά μου Καὶ ἀφοῦ με ἔβλεπε πτώμα... νὰ γελάση.

21/9/902 Κωνσταντίνος Μισαηλίδης

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΔΟΠΟΥΛΟΥ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— *Μὰ νομίζεις τοῦ λέγω, ὅτι μπορεῖ νὰ πι-
τεύσουν αὐτὰ τὰ πράγματα;*

— *Ἄμα ἐπιμείνης καὶ τὰ εἰπῆς καλὰ, θὰ τὰ
πιστέψουν. Νὰ προσέξῃς γὰρ μὴ σὲ πιάσουν* καὶ
τὰ λές μὲν ἔτσι καὶ μὲν ἔτσι.*

Ἐνῶ ὁ ληστής μοῦ ἔλεγε ταῦτα, ταυτοχρόνως
μὲ ἐκύτταζε μετὰ προσοχῆς, ἀντιληφθεὶς δὲ, ὅτι
ἐδίσταζα νὰ δεχθῶ νὰ εἶπω ὅσα μοῦ ἔλεγεν, ἐβγαλε
τὸ γαταγάκι του καὶ μοῦ λέγει:

— *Τὸ βλέπεις αὐτό, σοῦ ὀρκίζομαι ὡς Πανό-
πουλος, ὅτι θὰ σὲ κάμω κομμάτια, ἂν δὲν εἰ-
πῆς ὅ,τι σοῦ λέω. Μὴ νομίζεις, ὅτι ἅμα ἐ-
λευθερωθῆς θὰ μπορέσῃς γὰρ μοῦ ξεφύγῃς. Θὰ σὲ
εἶρω ὅπου καὶ ἂν πᾶς. Θὰ ἐκδικηθῶ δὲ ὄχι μόνον
ἐσένα. Θὰ βάλω δυναμίτιδα νὰ πετάξω στὸν
ἀέρα τὸ σπίτι σου μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειαν.*

Ἡ ὄψις τοῦ ληστοῦ λέγοντος ταῦτα ἦτο ἀπαι-
σία. Ὅλα τὰ κακοῦργα ἐνοστιχὰ του, τὰ ὅποια ἐπι-
μελῶς ἐκρυπτεν ὑπὸ τὴν ἡμεροῦσαν συνήθως ρυτι-
ογνωμίαν του καὶ τοὺς θρησκοκλήπτους λόγους του
ἀνεχάνησαν. Ἐρόμον ἐνέπνεεν ἡ μορφή του κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἠσθάνθη ῥίγος διατρέχον
ὅλον τὸ ἴσωμά του.

Ὁ Ρουμελιώτης τότε ἐπεμβαίνων λέγει:

— *Μὴ θυμῶνεις, καπετάνιο. Τὸ παιδί θὰ κά-
μῃ ὅ,τι τοῦ λές.*

Ἐγὼ περιεῖξας ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον
καταφάσεως.

Ὁ ἀρχιληστής ἔβαλε τότε τὸ γαταγάκι στὴ θή-
κη του.

— *Ἔτσι γὰρ σου. Σκέψου τώρα καὶ σὺ πῶς
θὰ τὰ εἰπῆς καλύτερα.*

Κατάπληκτος ἐκ τοῦ φόβου ἤρχισα νὰ σκέπτω-
μαι τότε τίνα λόγον νὰ εἶρω, ὅπως δικαιολογήσω
τὴν καθόδόν μου εἰς τὴν παραλίαν, συμφώνως πρὸς
τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πανοπούλου καὶ ἐσκέφθην τότε
νὰ εἶπω, ὅτι κατῆλθον διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κυ-
βερνήτην τοῦ κοττέρου μου, ἵνα ἐτοιμασθῇ διὰ τα-
ξείδιον τὴν ἐπιούσαν.

Ὁ Πανόπουλος μὲ ἀφῆκε σκεπτόμενον καὶ ἐ-
ξῆλθε τοῦ σπηλαίου, ἵνα παρασκευάσῃ τὰ τοῦ φα-
γητοῦ.

Ὁ Πανόπουλος ἀνύσυχος.

Τὴν μεσημέριαν, ὅταν ἐράγαμεν τὸ ἐν σούπας
καὶ βραστοῦ κρέατος συνιστάμενον φαγητόν μας,
παρετήρησα, ὅτι ὁ Πανόπουλος διετέλει εἰς μικρὴν
νευρικήν ταραχήν, τὴν ὅποιαν ἐν ἀρχῇ ἀπέδωσα
εἰς εἰδήσεις τινας δυσαρέστους καὶ ἀνησύχους, κα-
τόπιν ὁμῶς εἶδον, ὅτι παρ' ὅλην τὴν ταραχήν του ὁ
ἀρχιληστής οὐδὲν ἐλάμβανε ἐκ τούτου μέτρον πρὸς
καλλιτέραν κατόπτεισιν τῶν πέριξ, ἀπέδωσα δὲ ταύ-
την εἰς τὴν ἀρχομένην ἀδημονίαν του περὶ τῆς ἐπι-

τυχίας τῆς καταβολῆς τῶν λύτρων, ἀδημονίαν. Ὑπ'
ἤς συνήθως πάντες καταλαμβαδόμεθα ἐφ' ὅσον ἐγγί-
ζει ἡ ὥρα νὰ ἐκτελεσθῇ σπουδαία τις ὑπόθεσις
ἡμῶν καὶ ὕφ' ἧς ἄλλως καὶ ἐγὼ κατεχόμεθα.

Παρ' ὅλην ὁμῶς τὴν ταραχήν του ταύτην ὁ ἀρ-
χιληστής ἐκοιμήθη μέχρι τῆς ἕτης μ. μ. ὥρας.

Ὁ ὕπνος δὲν συνετέλεσεν ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ'
αὐτοῦ πᾶσα ταραχὴ καὶ διὰ τοῦτο ὁ λησταρχος καθ'
ὅλην τὴν μεσημεριαν τῆς Κυριακῆς ἦτο εὐθυ-
μότατος, ἐπέβλεψεν ὡς πάντοτε εἰς τὴν παρασκευὴν
τοῦ φαγητοῦ, ἐρριπτε πανσιέντους ἀπὸ τὰς ὁποίας
εἶμαι ἐνυχαριστημένος καὶ ἐτραγοῦδῃσε μερικὰ ἀπὸ
τὰ συνήθη του τραγοῦδα.

Ἐγὼ ἀνέγνωσα καὶ πάλιν μέρη ἐκ τῆς Συνό-
ψεως εἰς ἐπήκοον καὶ τοῦ Ρουμελιώτου, ὅστις ὡς
πάντοτε, εἶχεν ἐντείνει τὴν προσοχήν του.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς Κυριακῆς διήλθεν ἄνευ οὐδε-
νὸς ἀξιοσημειώτου ἐπεισοδίου. Ὁ Πανόπουλος ἀνέ-
γνωσεν ὡς συνήθως τὰς ἐφημερίδας, ἐπέδθη δὲ
μετ' ὀλίγον εἰς ρεμβασιδόν, κρατῶν εἰς χεῖρας του
τὸ μεταξοκέντητον μανδύλι, τὸ ὅποιον, ὡς ἔλεγεν,
ἦτο προσφιλεῖς εἰς αὐτὸν ἀνάμνησις.

Δὲν ἦτο δυνατόν, βλέπετε, παρὰ νὰ ἔχη ὁ λη-
στής ἐρωμένην, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὁποίας συ-
χνὰ ἀνεστέναζεν.

Ἡ δωδεκάτη καὶ δεκάτη τρίτη ἡμέ-
ρα τῆς αἰχμαλωσίας μου.

Ἡ δευτέρα ἢ καὶ δωδεκάτη ἡμέρα τῆς αἰχμα-
λωσίας μου, διήλθεν ἄνευ οὐδενὸς ἀξίου λόγου ἐπει-
σοδίου. Ἡ δὲ ἐπιούσα Τρίτη ἦτο ἡ ὠρισμένη διὰ
τὴν ἀναχώρησιν τῶν ληστῶν, οἱ ὅποιοι θὰ μετέβαι-
νον πρὸς παραλαβὴν τῶν λύτρων.

Καθ' ὅλην τὴν πρωίαν ὁ ἀρχιληστής ἐπανελάμ-
βανε τὰς κατ' ἐμοῦ ἀπειλὰς, ἐν ἧ περιπτώσει ἠθε-
λον μαρτυρήσει, ὅτι αὐτὸς μὲ ἡχμαλωτίσει* μοῦ ἀνέ-
φερε μάλιστα καὶ διάφορα περιστατικὰ περὶ τοῦ πῶς
ἐξεδίκηθη ὁσάκις τοῦ ἔδωσαν καὶ τὴν ἐλαχίστην
ἀφορμήν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν, ὡς συνήθως, πλούσιον. Μετ'
αὐτὸ ὁ ἀρχιληστής ἔκαμε τὴν συνήθη του κατόπτει-
σιν, μεθ' ὃ ἐκοιμήθη ὀλίγον.

Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ Πανόπουλος ἦλθε καὶ μοι ἔ-
δωκε τὸ σχέδιον τῆς πρὸς τοὺς κομιστὰς τῶν λύ-
τρων ἐπιστολῆς μου, τὴν ὅποιαν θὰ εἰδείκνουν οἱ λη-
σταὶ πρὸς αὐτούς, συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τῆς
καταβολῆς τῶν λύτρων. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀν-
τέγραψα ἐγὼ, εἶχε δὲ οὕτω:

*Ἀριστοῖδη Πιταιγκῶρη, Σπύρο Ἀζαρία ἢ ὁ-
ποιοὶ ἄλλοι εἴθε εἰς τὸν κομιστὴν τῆς παρού-
σης μου δώσατε τὰ λύτρα χωρὶς νὰ κάμειτε καμ-
μία κούβεντα. Πᾶσα δυσκολλία βλάπτει. Εἶμαι
καλὰ. Τώρα μὲ περιποιῶνται καλύτερα.*

Τὴν 3ην μ. μ. τῆς Τρίτης ὁ Ρουμελιώτης καὶ ὁ
Τσελέπης ἦσαν ἐτοιμοὶ ὅπως ἀναχωρήσωσι διὰ τὴν
παραλαβὴν τῶν λύτρων, καὶ ὁ μὲν Ρουμελιώτης εἶ-
χεν ἀλλάξει ρούχα, τοῦ δὲ Τσελέπη μὲ ὑπεχρέω-
σαν καὶ τοῦ ἔδωσα τὰ ἰδικὰ μου ὡς καὶ τὸν πῖλόν
μου καὶ τὴν ράβδον μου διὰ νὰ εἶνε ἐντελῶς ἀγνω-
στος.

Οὕτω ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἔμεινε μόνος ὁ Πανόπου-

λες μετ' ἐμοῦ. Καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας
καὶ νυκτὸς ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἄλλων λη-
στῶν ὁ Πανόπουλος δὲν ἐκλείσει μάτι.

Καταβολὴ τῶν λύτρων.

Ἐφθασεν οὕτω καὶ ἡ Τρίτη, δεκάτη τρίτη ἡμέρα
τῆς αἰχμαλωσίας μου, κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ὁ-
ποίας, ὡς εἶχεν ὀρισθῆ, θὰ κατετίθοντο τὰ λύτρα εἰς
τὸ Μεγάλο Ἀμπέλι τοῦ Μ. Σπηλαίου.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Πανόπουλος ἦτο
ἐν νευρικῇ ταραχῇ, ἀνυπομονῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰσίαν
ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ἡ τα-
ραχὴ ἢ ἰδική μου δὲν ἦτο μικροτέρα.

— *Ἄκουσε, Σπύρο, μοῦ ἔλεγε ὁ ἀρχιληστής,
ἂν ὁ πατέρας σου ἠθέλησε νὰ μᾶς παῖξῃ καμμία
δουλειά, εἶσαι χαμένος ἄνθρωπος. Δὲν πιστεύω
γὰρ ἦτο τόσο κοτόξ, ὥστε γὰρ εἰδοποιήσῃς τὰς
Ἀρχάς, ἢ γὰρ μὴ στείλῃ σωστὰ τὰ λύτρα. Θὰ
σὲ στείλω κομμάτια σ' αὐτόν.*

Καὶ ἡ μορφή τοῦ λησταρχοῦ, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα,
ἐλάμβανε καὶ πάλιν τὴν ἀπαισίαν τῆς ὕψιν τὴν ἐπι-
μελῶς συνήθως, ὡς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, κρυπτο-
μένην.

— *Θὰ ἰδοῦμε τὰ χαράμματα ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ
γέρος, τί ματῶτα θὰ φέρῃ, μοῦ προσέθηκε. Κάμε
τὸ σταυρό σου γὰρ φάτιξ ὁ Θεὸς τὸν πατέρα σου
γὰρ ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ἐγράψαμε.*

— *Μὰ ἀμφιβάλλεις, ὅτι ἂν μπόρεσε θὰ τὸ ἔ-
καμε; Βέβαια δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃ γὰρ χαθῶ, ἂν τοῦ
περᾶ ἀπὸ τὸ χέρι.*

— *Θὰ ἰδοῦμε, μοῦ προσέθετε ὁ λησταρχος.*

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας διήλθε μὲ τὴν αὐτὴν
ἀγωνίαν ὁ ἀρχιληστής δὲν ἔπαυε κάθε στιγμήν νὰ
μὲ ἀπειλῇ διὰ θανάτου, ὡς καὶ τὴν οἰκογένειάν μου
ἐν ἧ περιπτώσει ἐμαρτύρουν τι κατ' αὐτοῦ.

Ἐπετάθη ὁμῶς ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀρχιληστοῦ
κατὰ τὴν νύκτα. Εἰς πάντα θόρυβον ἔτεινε προσεκτι-
κὸν τὸ οὖς αὐτοῦ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐξελθὼν παρέλαβε τὰ τρό-
φιμα καὶ συνενοήθη μετὰ τοῦ τροφοδότου, ἐπανῆλθε
δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ ὅπου οὐτε ἐπὶ ἐν λεπτὸν ἐκοι-
μήθη.

Ἀρ' ἐτέρου καὶ ἡ ἰδική μου ἀγωνία ἦτο μεγί-
στη. Διότι ἐγνώριζον, ὅτι ἐάν οἱ ἀποσταλέντες λη-
σταὶ δὲν ἐπανάρχοντο ἢ ἐπανάρχοντο ἄνευ τῶν λύ-
τρων, θὰ ἐπιπτον ἀμέσως θῦμα τῆς ἐκδικητικῆς μα-
χαίρας τοῦ ἀρχιληστοῦ. Καὶ ἔτεινον καὶ ἐγὼ τὸ οὖς
εἰς πάντα θόρυβον.

Ἡ παραλαβὴ τῶν λύτρων.

Ἐπὶ τέλους τὴν πρωίαν τῆς Τετάρτης, ἐνωρί-
τατα, ἐπανῆλθεν ὁ Ρουμελιώτης μετὰ τοῦ Τσελέ-
πη. Ὁ πρῶτος τούτων ἔφερεν ἀνητημένα ἀπὸ
τοῦ ὄμου του, δύο τράστα, ἐντὸς τῶν ὁποίων περι-
εἶχοντο τὰ σακκίδια τὰ περιέχοντα τὸν χρυσόν, ἐκυ-
πτε δὲ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν.

Ἄμα ὁ Πανόπουλος εἶδε τοὺς συντρέφους του
ἐπανελθόντας ὑγιεῖς καὶ μὲ τὰ λύτρα, ἡ ὄψις του
ἐφαιδρύνθη. Ἐβρίχθη τὰ δύο χεῖριά του Ρουμελιώ-
του γεμάτος χαρὰ καὶ τῷ εἶπε:

— *Γεῖά σου, γέρο μου, πῶς πῆγε, καλὰ;*

— *Σὰν θέλῃ ὁ Θεός, ἀπῆρτησεν οὗτος.*

Συνενοήθησαν κατόπιν μεταξύ των ἐπ' ὀλίγην
ὄραν, ἠδυνήθη δὲ νὰ ἐνοήσω, ὅτι ὁ Πανόπουλος
ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ρουμελιώτου πληροφορίας περὶ
τῆς παραλαβῆς τῶν λύτρων. Ἐκ τῶν πληροφοριῶν
δὲ τούτων ἠὲχαριστήθη ἐτι μᾶλλον.

Καὶ ἐνῶ οἱ λησταὶ τοιαύτην εἰδείκνουν εὐχαρι-
στησιν, ἐν ἐμοὶ ἐγενῶντο ἀντίθετα συναισθήματα.
Ἡ ἀγωνία, τὴν ὅποιαν εἶχον μέχρι τῆς στιγμῆς
τῆς ἀφίξεως τῶν ληστῶν, ἐξηλειφθη καὶ ἤρχισα
τώρα ν' ἀγανακτῶ, διότι ὁ σκοπὸς τῶν ληστῶν
ἦλθε τόσο ἀσίσως εἰς πέρας, ἐνῶ μέχρι πρὸ ὀλίγου
ἐδεύθη καὶ ἐγὼ, ὅπως ἐπιτύχῃ οὗτος καὶ σώσω
τὴν ζωὴν μου. Καὶ ἐβλεπον μὲ ὄμμα πλήρες ἐκτάσεως
καὶ περιφρονήσεως τοὺς ἀνάνδρους ληστὰς τοὺς
πανηγυρίζοντας, διότι τόσο ἀσίσως ἐτελείωσαν τὴν
ὑπόθεσιν των.

Ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ὁ ἀρχιληστής Πανόπουλος
καὶ ὁ Ρουμελιώτης, εὐθὺς ὡς ἔλαβον τὰ χρήματα
ἤρχισαν νὰ μετρῶσι ταῦτα. Παρετήρησα, ὅτι ὁ
Πανόπουλος εἶχε μεγάλην εὐχέριαν εἰς τὸ μέτρημα,
ἐνῶ ὁ Ρουμελιώτης ἐδυσκολευετο πολὺ.

Τὸ μέτρημα διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν ὥραν, εὐρήθη
δὲ ἐν τέλει, ὅτι ἔλειπον ἐκ τοῦ ὄλου ἀριθμοῦ τῶν
5000 ναπολεονίων ὀγδοήκοντα ἕξ.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Πανοπούλου. — Ὁ ἰσο-
λογισμὸς τῆς τραπέζης. — Αἱ ἀ-
πειλαὶ του περὶ θανάτου μου.

Τρέμει ἀκόμη ἐκ τοῦ φόβου ἡ χεὶρ μου καὶ ἀδυ-
νατεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ὀργὴν ἧτις κατέλαβε τὸν
λησταρχον ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ταύτη.

Θὰ μοὶ μείνῃ πάντοτε ζωντὰ ἐν τῇ μνήμῃ μου
ἡ φοβερὰ αὐτὴ στιγμή, ὡς ἡ κρισιμωτέρα τοῦ
βίου μου.

Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην
τὸν φοβερὸν λησταρχον, διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῶν
ἀγρίων καὶ κακούργων αὐτοῦ ἐνοστίκτων, νὰ πεισθῇ,
ὅτι ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ θρησκοκλήπτου καὶ ἠθικοδι-
δασκάλου, ἐκρύπτετο μία τῶν μᾶλλον κακούργων
ψυχῆ.

Διὰ δευτέραν ἤδη φοράν ἀπεκαλύπτειτο πλέον
πρὸ ἐμοῦ ποῖος ἦτο ὁ Πανόπουλος πραγματικῶς.
Διὰ δευτέραν ἤδη φοράν ἔρριψε πλέον τὸ προσωπεῖον
καὶ παρουσιάζετο πρὸ ἐμοῦ ὡς πρᾶγματι ἦτο ὁ
αἰμοχαρὴς ληστής.

— *Τι εἶρε αὐτὰ, ὦρὲ, Σπύρο, μοῦ λέγει. Ἐ-
νόμισεν ὁ πατέρας σου, ὅτι μπορεῖ νὰ παῖξῃ μὲ
ἐμὲ. Ξέρω γιὰ τὸ ἔκαρε αὐτό, ὄχι διὰ νὰ κερ-
δίσῃ τὰ 86 ναπολεόνια, ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς δείξῃ
τάχα, ὅτι δὲν εὐρήκεν ἄλλο χρυσάφι, διότι ἐφο-
βήθηκε μήπως τοῦ ζητήσωμεν καὶ ἄλλα χρήματα.
Θὰ τοῦ δείξω ὁμῶς ἐγὼ, ὅτι ὁ Πανόπουλος δὲν
κοροιδεῖται.*

— *Μὰ νομίζεις τῷ λέγω, ὅτι εὐρίσκειται εὐκόλα
τόσος χρυσός;*

— *Ὡς τα αὐτὰ. Ἐγὼ ὅπου ἐγράψα, ἤξευρα,
τί ἐζητοῦσα. Κύτταξε ἐδῶ. Αὐτὸς εἶρε ὁ ἰσολο-
γισμὸς τῆς Ἑνικῆς Τραπέζης, κύτταξε τί ἀπό-
θεμα εἰς χρυσὸν ἔχει, ἀφῆσε τώρα καὶ τὰς ἄλ-
λας Τραπέζας.*

Και ο λήσταρχος μοι επέδειξε την εφημερίδα, την περιέχουσαν τον ισολογισμόν της Έθνικής Τραπέζης, εν η εμφανίζεται και τς εις χροῦτον ἀπέθιμα.

Η ὀργή τοῦ ληστοῦ ἤξανε ἀντί νά ἐλαττωθῆ καί ἐκρίνα καλῶν νά σιωπήσω.

— Θά μοῦ τὸ πληρώσῃ ὁ πατέρας σου αὐτὸ τὸ παγκρίδι. Ἀφοῦ ἠθέλησε νὰ μοῦ κόψῃ 80 ναπολεόνια θὰ τὸν κάμω νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλαις πέντε χιλιάδες ναπολεόνια. Καί γιὰ νά παιδέψω καὶ σένα καὶ ἐκείνον τὸ γράμμα θὰ τὸ στείλω ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας.

Ἐντρομος ἤκουσα τὰ λεχθίνα ὑπὸ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Ἦδυνάτου νά πιστεύσω εἰς τὰ ῥά μου. Πέντε νέαι χιλιάδες ναπολεόντων; Δέκα πέντε νέαι ἡμέραι βασάνων καὶ ἀγωνίας; Διηρώτων ἐμαυτὸν, ἐὰν ὁ λήσταρχος εἶπε ταῦτα ἀληθῶς ἢ ἤμην ὄμμα φρικώδους ὠταπάτης; Καὶ προσεπάθουν νά μαντεύσω ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ληστοῦ, ἐὰν σοβαρῶς εἶλεγε ταῦτα ἢ ἠστιεύετο.

— Τι μὲ κντῆς ὦρῃ, ἔτσι μοῦ λέγει τότε ὁ Πανόπουλος. Νομίζεις πῶς ἀστειεύομαι; Ὁχι. Θά μοῦ στείλῃ ὁ πατέρας σου ἄλλαις πέντε χιλιάδες ναπολεόνια καὶ τότε θὰ πᾶς ζωτταρός. Ἀλλως θὰ σέ στείλω κομμάτια.

— Μὴ καλῶ, ἐτόλμησα νά διακόψω, διατὶ νὰ περιμένω 15 ἡμέρας;

— Γιὰ νὰ τὸν παιδέψω! Νὰ τὸν κάμω νά πιστέυσῃ, ὅτι σέ ἰσοκώσσαμεν καὶ νὰ σέ κλαύσῃ ζωτταρόν.

Καί, ἔργων ταῦτα ὁ ἀρχιληστής, ἐξῆλθε πλήρης ὀργῆς τοῦ Σπηλαίου, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ρουμλιώτου.

Ὅπου ὁ Ρουμλιώτης μὲ ἐνθαρρύνει. — Ὁ Πανόπουλος ἀπειλῶν νά μὲ φονεύσῃ.

Ἡ συνομιλία τοῦ ἀρχιληστοῦ μετὰ τοῦ Ρουμλιώτου διήρκεσε μίαν ὥραν, ἤκουον δὲ ζωηρὰν φιλονεικίαν μετὰ τῶν χωρῆς νά διακρίνω τί ἔλεγον.

Ἡ ἡμίσεια αὕτη ὥρα μοι ἐφάνη ὀλόκληρος αἰὼν, διότι ἠγνόουν, ὅτι ἡ συνδιάλεξις τοῦ ἀρχιληστοῦ μετὰ τοῦ πρωτοπαλληκαριοῦ τοῦ ἀφεῶρα ἐμὲ καὶ ὅτι σπουδαίαν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης μου. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία, ὁ Ρουμλιώτης ἐλθὼν ἐκάθησε πλησίον μου καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Σκοῦρα τὰ πράγματα, ὦρῃ Σπύρο. Ὁ καπετάνιος εἶνε φοβερὰ θυμωμένος, θέλει νὰ σέ σκοτώσῃ. Μὲ τὸ σταγὶδὸν τὸν κρατῶ ἄρ δὲν σέ σκοτώσῃ. Μὲν θὰ ζητήσῃ ἄλλαις πέντε χιλιάδες ναπολεόνια ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἄρ δὲν τοῦ τὰ στείλῃ θὰ σέ σκοτώσῃ. Μὴ ἀπειλιέσαι ὅμως ἐκεῖ ὁ Θεός, ἀφου νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γείρῃ, ὅταν θὰ ξεθυμώσῃ.

Οἱ λόγοι τοῦ Ρουμλιώτου, ἀντί νά μὲ ἐνθαρρύνωσι, τὸναντίον μοι ἐνέπνευσαν μεγαλεῖτερον φόβον, διότι ἐπέισθη, ὅτι ὄντως ὁ ἀρχιληστής ἐμελλε νά μὲ φονεύσῃ. Ἐβλεπον, ἄλλως τε, ὅτι ἡ ὀργή αὐτοῦ ἀντί νά καταπραῦνηται, ἠῆξανε. Τὸν ἐβλεπον περιφερόμενον πρὸ ἐμοῦ ἀπειλητικῶς, μὲ τὸ χερί 'στὸ γαταγάνι, ὑβρίζοντα καὶ ἀπειλοῦντα τὸν πατέρα μου καὶ ἐμὲ καὶ ψυχρῶς ἰδρῶς μὲ περιέλουεν.

— Δὲν παίζετε μὲ τὸν Πανόπουλον, ἐπαρελάβατε συγχρόνως. Ὅποιος θέλῃ νὰ παίξῃ μετὰ σοὶ γλήγορα. Θὰ δεῖξω στὸν πατέρα σου μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ βγάλω τὸ γαταγάνι νὰ σέ κάμω κομμάτια καὶ νὰ τοῦ τὰ στείλω σέ ἓνα τράστο.

Ἐνῶ δὲ ἔλεγε ταῦτα ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γαταγαγίου, δεικνύων εἰς ἐμέ, ὅτι δὲν θὰ ἐδίσταζε καὶ πολὺ νά πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλάς του.

Ἐγὼ ἐντρομος εἶχον συσπαιρωθῆ εἰς γωνίαν τοῦ Σπηλαίου, ἀφίπων νά παρέλθῃ ἡ θύελλα τῆς ὀργῆς τοῦ Πανοπούλου.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΤΟΙΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙΣ

ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΑΤΙΔΟΥ

Πέρνει μὲς 'στὴν ἀγκάλῃ του ὁ Ἐρωτας μὴ μὲρα Δύο ψυχῆς, ποὺ ἐνωώσαν πληγῇ τοῦ δεξαριῦ του. Καὶ σχίζει μὲ τὰ ῥόδινα φτερά του τὸν αἰθέρα. Γιὰ τοῦ Ἰμεναίου τὸ νᾶσ, τοῦ γλυκεροῦ τοῦ γιοῦ του.

Σὰν φτάσῃ 'στὸ παλάτι του ὁ Ἰμεναῖος προβαίνει Ὁ ὤμορφος τοῦ Ἐρωτα γιοῦς, τῆς Ἐυτυχίας πατέρας, Καὶ λάμπει δίπλα του ἡ χαρὰ ἢ πολυαγαπημένη. Σὰν τὴν δροσοῦλα τῆς Αὐγῆς, σὰν λάμψι τῆς ἡμέρας.

Γύρω-τρογύρω γύρνεται μὴ εὐωδία αἰθέρα. Καὶ ἀντηχοῦνε θεῖα τραγούδια πανουράγια. Κι' ἄγγελοι, π' ἀνάβουνε 'στὸν οὐρανὸ τὰ στέρα. Λαμπάδες γάμου ἀνάβουνε καὶ πλέκουνε στεφάνια.

Καὶ τραγουδοῦν οἱ ἄγγελοι, π' τῇ γλυκερῇ τῇ Μοῦρᾳ. Ποῦ σμίγει τοῦ Ἡλίου τὸ φῶς μὲ αἴγλη τῆς Σελήνης. Καὶ 'στὸν ἦχὸ τὸ θεῖκὸ τῆς μελωδίας ἐκείνης. Ἀντιλαλεῖ ἡ λύρα μου ἢ τᾶπεινή μου λύρα.

« Ἡ εὐτυχία 'στὸ δρόμο ῥοδόφυλλα νά στρώνῃ. «Νᾶν' ἢ ζωὴ σας φίλημα αἰώνιο ἀγγέλων. « Ἀπάνωθῃ σας τὰ φτερά ὁ Ἐρωτας νὰ πλώγῃ. « Καὶ σύννεφο νὰ μὴ φανῇ 'στὸ ῥοδινὸ σας μέλλον! »
Λαύριον Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Στοῦ παραθύρου τὸ γυαλὶ ποῦ ἦταν ἀγνισμένο, ἐν ὄνομα σχεδίασα γλυκὸ ἀγαπημένο. Πρὶν ὕστερα ὁ Ἡλῖος μὲ χάρι, ποῦχε φέξει, διέλυσε διὰ παντὸς τὴν ἀκριβὴ μου λέξι.

Καὶ εἰς τὰ χιόνια χάραξα τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ δι' ἐμὲ μονάκροβο καὶ τόσο λατρευτό, ἀλλὰ ἐχίονισε ἔξανά, θαφτῆκαν στήν σειρά τὰ γράμματα ποῦ χάραξα μὲ τόση μου χαρὰ.

Τότε κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν καρδιά μ' ἀγάπη τῶχα γράφει. ἐκεῖ βαθεῖα τὸ ἔκρυφα, ἐκεῖ τὸ ἔχω θάψει. ὅπου θὰ μὲν αἰώνια μὲ πόνο φυλαγμένο τὸ ὄνομα ποῦ λάτρευσα καὶ ἔχω γαπημένο.

Βραῖλα Mester Manol

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια 'πὸ προηγούμενον φύλλον)

Πηλαξ τῶν ἀραλόγων ἀξιών τῶν φθογγῶσεων

Table with 7 columns: Μακρὸν, Ἡμίμακρον, Βραχέα, Χρώματα, 2 χρώματα, 3 χρώματα, 4 χρώματα. It shows the relationship between note lengths and their combinations.

Γνωρίζομεν πρὸς τούτοις ὅτι ἡ στιγμιαία διακοπή τῶν φθόγγων, δηλοῦνται διὰ τῶν διαφορῶν παύσεων.

Ἐκαστον φθογγόσημον ἔχει τὴν ἰσοδυναμίαν του παύσιν. Ὅτῳ τὸ μακρὸν ἔχει τὸ σημεῖον —, τὸ ἡμίμακρον —, τὸ βραχὺ τὸ 2, τὸ χρώμα τὸ 4, τὸ δίχρωμον τὸ 8, τὸ τρίχρωμον τὸ 16, τὸ τετράχρωμον τὸ 32.

Μεταχειρίζομεθα ἐνίοτε σημεῖον τι ἀξίας ἐκ τοῦ ἀρχαίου τονισμοῦ, τοῦτο δε εἶναι τετράγωνον, ἰσοδυναμοῦν μὲ δύο μακρὰ.

Τὸ τετράγωνον εἶνε τὸ βραχὺ τοῦ ἀρχαίου τονισμοῦ. Εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ τετραγώνου ὑπάρχει ἀνταποκρινόμενῃ παύσις τῆς ὁποίας ἔχομεν ὡσαύτως καὶ τὴν διπλασίαν ἥτις ἦτο παύσις τοῦ ἀρχαίου μακροῦ. Μεταχειρίζομεθα δὲ ταύτην εἰς τὴν θέσιν δύο τετραγώνων, ἤτοι τρεσσάρων μακρῶν.

Τὴν παύσιν πολλῶν ποδῶν δηλοῦμεν ἢ διὰ δύο παραλλήλων γραμμῶν, σημειοῦντες ὅμως ἄνωθι δι' ἀριθμῶν τὸ σύνολον τῶν πρὸς παύσιν ποδῶν.

Στιγμὴ τις κατόπιν φθογγόσημου τινὸς αὐξάνει τὸ ἤμισυ. Ὅτῳ μακρὸν τι μετὰ στιγμῆς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν μακρὸν καὶ ἤμισυ ἢ μὲ τρία ἡμίμακρα. Ἡμίμακρον τι μετὰ στιγμῆς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ἡμίμακρον καὶ ἤμισυ ἢ μὲ τρία βραχέα, οὕτω καὶ περὶ τοῦ λοιποῦ φθογγόσημου. Φθογγόσημὸν τι ἐστιγμένον, δύναται νά διαίρηθῃ φυσικῶς εἰς τρεῖς. Δυνατὸν νά παρακολουθήσῃσι φθογγόσημὸν τι καὶ δύο στιγμαὶ ἢ καὶ τρεῖς. Ἐκ τού-

των ἢ δευτέρα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἤμισυ τῆς πρώτης, ἢ δε τρίτη μὲ τὸ ἤμισυ τῆς δευτέρας. Ὅτῳ μακρὸν τι παρακολουθοῦμενον ὑπὸ δύο στιγμῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν μακρὸν, ἓν ἡμίμακρον καὶ ἓν βραχὺ. Αἱ στιγμαὶ πρὸς τούτοις ἐφαρμοζονται καὶ ἐπὶ τῶν παύσεων. Τὸ οὖς ἐκτὸς τῆς διαδικῆς διαιρέσεως προσδιορίζει καλῶς καὶ τὴν τριαδικὴν διαιρέσιν.

Σύμπλεγμα τι τριῶν ἰσοδυναμῶν φθογγόσημων, ἴσων μὲ τὴν διάρκειαν ἀπλῆς τινος ἀξίας, ὀνομάζεται τριόλιον.

Ἡ αὕτη γραφὴ τῶν διακτικῶν μορφῶν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ τριόλια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἄνωθεν πρὸς διακρίσιν θέτομεν τὸν ἀριθμὸν 3.

Ἀπλῆ ἀξία (musical notation) ἢ αὕτη διαιρέσις (musical notation) τριάδ. διαιρέσις (musical notation) τριόλιον (musical notation) διαδ. διαιρέσις (musical notation)

Παρατηροῦμεν ἐν τῷ τριόλιῳ, ὅτι ἕκαστον χρώμα αὐτοῦ εἶναι τὸ τρίτον τοῦ βραχέος. Δυνατὸν ἐκάστη ἀξία τοῦ τριολίου νά διαίρηθῃ εἰς δύο ἤμισυ μέρη, τότε ἐξάγμεν σύμπλεγμα ἐξ ἰσοδυναμῶν φθογγόσημων.

Αἱ παύσεις εἰσέρχονται καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν τριολίων καὶ τῶν ὑποδιαίρέσεων αὐτῶν.

(Musical notation examples showing note groupings and rests)

(ἔπειτα συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

28. Αίνιγμα

Ἄν ὡς κεφαλὴν μου θέσῃς
κάτι ἀπ' τὰς ὑποθέσεις,

ἂν ὡς πόδας μου κολλήσῃς
ἀντωνυμικὸν ἐπίσης

κ' ἔπειτα, ἂν τὰ συνδέσῃς
μ' ἓνα γράμμα, μία λέξις
ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων
θὰ φυτρώσῃ τῶν ὡραίων

29. Γοῖφος.

Ὁ γν σὸς ἦν Θ ἕως

30. Γίφος.

Η πιν α ἢ ΝΕΟΛ αἰθρία

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

7 καὶ 8ου ΤΕΥΧΟΥΣ

21. Μίλαν-χολή-Α Μελαγχολία

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντζη ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ.
Παναγ. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαη-
λίδης ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ Μιχ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθη-
νῶν.

22. Ἡ χαρὰ εἶνε ἐφήμερος

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντζη ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ.
Ἀλεξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παν. Α. Παπα-
θανασίου καὶ ὁ κ. Μ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν.

23. Φάρος-Πάρος

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντζη ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς
Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παν. Πα-
παθανασίου ἐκ Πατρῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης.

24. Σύρο-ἤρωσ

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντζη ἐκ Τήνου,
ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύ-
μνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μι-
χαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ.

Π. ΒΕΛΜΑΧΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΑΣ}

ΔΙΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΕΧΜΗΣ

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

ΚΟΝΙΑΚ καὶ Οἶνοι Ἑλληνικοὶ
ΣΟΚΟΛΑΤΑΙ Δ. Παυλίδου.

ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ Σύρου.

ΕΛΑΙΑΙ Καλαμών.

ΜΕΛΙ Ἰμμηροῦ καὶ Ἀιδίνιου.

ΚΟΛΩΝΙΑ καὶ διάφορα μυρωδικὰ Σ. Συράκου

ΒΑΦΗ μαύρη, ξανθὴ, καὶ καρτανία.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ δι' ὑποδημάτων ἐγγυημένα διὰ τὴν στίλ-
βωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ δέρματος

Εἰς ΤΙΜΑΣ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΑΡΜΟΝΙΑ. Ἐξεδόθη τὸ 8ον τεῦχος, περιέχον τὰς
ἐξῆς μελέτας: Θ. Ν. Φιλαδελφείως ὁ Μοροζίνης, Ρ.
Βούρου Τὰ τοῦ βίου τῶν φυτῶν. Ν. Γιαννοπούλου
Ἐκθεαίς ἀρχαίας ἐκδρομῆς ἀνά τὸν δῆμον Σκοτούσης
G. Caye Πῶς κατασκευάζονται οἱ ἀεροφόροι σωλήνες.
Μελέται περὶ κωνώπων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἐκδότης ΜΠΑΡΤ.

ΔΗΛΩΣΙΣ "ΦΥΣΕΩΣ",

Γνωρίζομεν τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς
ὅτι ὁ Κωνσταντ. Θωμόπουλος, οὐδεμίαν θέ-
σιν ἔχει ἐν τῷ γραφείῳ μας, οὔτε εἶνε πλέον
εἰσπράκτωρ.

MAISON AU "TREFLE"

Passage Youssonf N° 8

R. I. ANASTASIADIS
SMYRNE

Florist-Rulbs goner and American Uines

Imbort-Ekport.

ΚΩΝΣΤ. ΓΡΑΜΜΕΝΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ

ὄλων ἐν γένει τῶν εἰδῶν

χονδρικῶς

Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ οἰνοπνευματωδῶν
ποτῶν κ. τ. λ.

ΕΝ ΠΥΡΓῷ-ΒΟΥΛΑΓΑΡΙΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐξόχου
τούτου φωτογραφείου, αἱ πλάκες διετηρήθησαν
φυλαχθεῖσαι καὶ ἀριθμηθεῖσαι, ἵνα κατόπιν χρεω-
σθῶσαν, ζητηθεῖσαι ἐπὶ τῶν κτητόρων αὐτῶν.
Ἦδη τὸ ποσὸν αὐτῶν ἀνήλθε τὰς 15,000 καὶ
ἐπειδὴ νῦν τακτοποιεῖται καὶ μεταρρυθμίζεται τὸ
φωτογραφεῖον, ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ δηλοῖ, ὅτι αἱ
φωτογραφικαὶ πλάκες τίθενται ἤδη εἰς τὴν διά-
θεσιν τῶν κτητόρων αὐτῶν.

Τοιοποτρόπως παρέχεται μεγάλη ἐκδούλευσις
τοῖς φωτογραφηθεῖσιν, οἵτινες δύνανται ἤδη νὰ
ἀνανεώσωσι παλαιὰς τῶν φωτογραφίας. Προ-
πάντων ὁμοῦς ἡ εὐκαιρία εἶνε καλὴ δι' ἐκείνους
οἵτινες ἔσχον μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἢ συγγε-
νεῖς φωτογραφηθέντας εἰς τὸ φωτογραφεῖον
τοῦτο, ἀποθανόντας δὲ κατόπιν, διότι ἤδη δύ-
νανται νὰ κάμωσιν καὶ ὡραίας μεγεθύνσεις, ἅς
τόσον ἐπιτυχῶς ἐργάζεται τὸ καλλιτεχνικὸν φω-
τογραφεῖον τῶν ἀδελφῶν Κάντα.